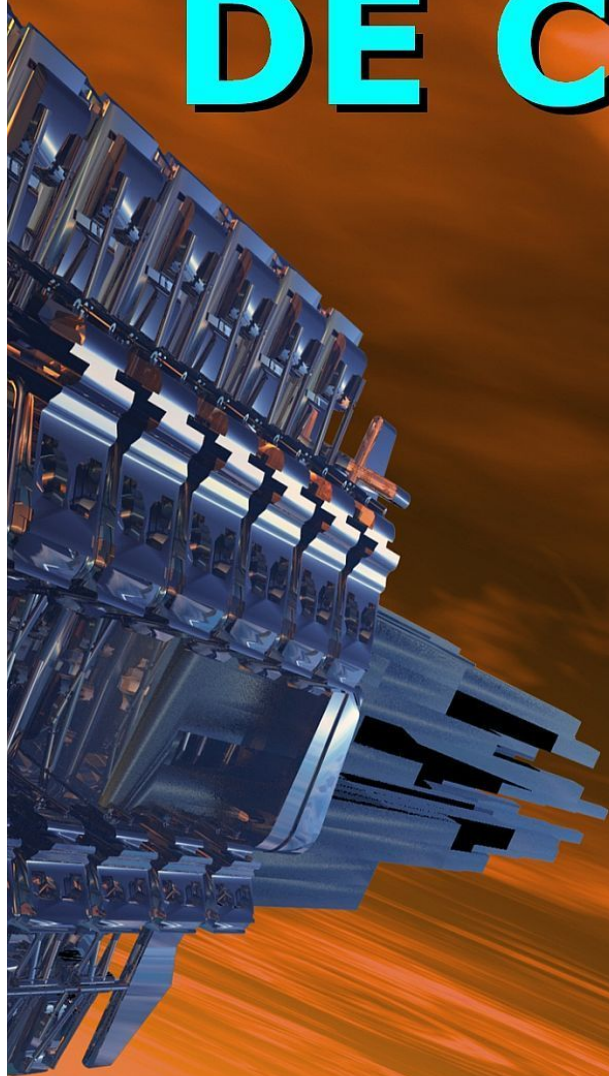

Stephen Goldin

**VÂNĂTOAREA
DE COMORI**

Stephen Goldin

Vânătoarea De Comori

«Tektime S.r.l.s.»

Goldin S.

Vânătoarea De Comori / S. Goldin — «Tektime S.r.l.s.»,

O comedie sexy interstelară. Tyla deVrie și fratele ei Bred, aleargă prin întreaga galaxie, pentru a găsi obiecte rare din lumi exotice. Vânătoarea le-a ucis părinții în urmă cu 20 de ani și, în timp ce cotrobăie prin galaxie în iahtul spațial decadent al lui Bred, cu un echipaj format numai din femei, ei află că, nici de data asta, miza nu este mai puțin sumbră. Răsplata gloriei veșnice ar merita, poate, prețul propriei lor vieți?

© Goldin S.

© Tektime S.r.l.s.

Содержание

Capitolul 1: Balul Vânătorii	6
Capitolul 2: Marea Decolare	15
Capitolul 3: Un Vis din Lethe	27
Конец ознакомительного фрагмента.	41

VÂNĂTOAREA DE COMORI

de Stephen Goldin

Publicat de Parsina Press

Traducere publicată de Tektime

Scavenger Hunt. Copyright 1976, 1999, 2009 de Stephen Goldin. Toate drepturile rezervate.

Coperta © Victor Habbick | Dreamstime.com

Traducere de: George-Laurențiu Scurtu

De data asta

toate Cântecele mele răsună

pentru MARY

Capitolul 1: Balul Vânătorii

Dacă ar fi fost măcar atât de buni ca să ne urască, am fi putut folosi acea ură pentru a crea o identitate rasială. Dar ei ne-au refuzat chiar și această fărâamă de respect. Suntem unelte, lucruri care trebuie folosite, nevrednice de dragoste sau ură, milă sau denigrare. Ei ne definesc prin funcțiile noastre, nu prin persoana noastră. Și, pentru că n-avem alternative, facem și noi la fel...

A fost nevoie de o luptă sângeroasă pentru ne a câștiga libertățile cele mai de bază. Va fi nevoie de mult, mult mai mult pentru ne a câștiga un sentiment de identitate...

– Jasmine S

Un Manifest Android

Atât de mare-i era reputația încât prezența Tylei deVrie aducea o tensiune tăcută cu multe ore înainte ca ea să intre în clădire. Femeile se dichiseau jenate, știind că, indiferent de cât de strălucitoare ar arăta, ea va arăta mai bine. Bărbații se fâțâiau timizi – foștii iubiți se întrebau ce făcuseră de i-au pierdut favorurile și iar cei care mai sperau se întrebau dacă erau suficient de provocatori pentru a-i atrage atenția. Când valetul android chargé d'affaires a anunțat în cele din urmă sosirea ei, nimeni nu era atât de stângaci încât să se oprească și să se holbeze. Oamenii împrăștiți ici și acolo și-au întors discret capul spre ușă, apoi și-au văzut nonșalanți de treaba lor dinainte. De fapt numai câțiva și pe rând, dar înainte ca diva deVrie să ajungă la a treia din cele trei trepte largi care duceau de la ușă până la mezaninul cu vedere la sala de bal, toată lumea făcuse un inventar complet al celor mai recente ținute scandaloase ale sale. În timp ce fața îi purta expresia știută de plictiseală plăcută, ținuta ei era destul de departe de a fi atât de plictisitoare încât să nu pornească următoarea fișă interstelară. Dungile fosforescente subțiri se învârtteau electric pe fața ei, ca niște electroni roșii și verzi în jurul unui nucleu. Părul ei era pieptănat în sus și împletit, cu cozi groase în culori verde și roșu, împletite cu îndemânare, dându-i un aspect de acadea baston și adăugând douăzeci de centimetri la înălțimea ei. Pornind de la umerii ei, două benzi largi de plastiglo, una roșie și una verde, se arcuiău în jos pe partea din față, îi acopereau sânii și făceau un X direct printre picioare, apoi se împerecheau în jurul contururilor netede ale gambelor pentru ca în final să se înfășoare în jurul tălpilor ei pe post de sandale. De acolo, benzile se încolăceau prin spatele picioarelor, se încrucișau din nou peste fese și continuau până la umeri pentru a termina ciclul. În jurul gleznei sale stângi era o bandă îngustă de mătase, de care atârna nonșalantă singură piesă de podoabă – o bucată de inimă de piatră de mărimea unei cireș, tăiată din inima unei creaturi de siliciu de pe planeta Ootyoce. Pe oricine altcineva ținuta ar fi fost exagerată; pe ea, îi oprea respirația. Tyla deVrie i-a amuțit pe reporterii de presă din galeria din anticamera sălii, toți înarmați cu întrebări despre moștenirea fantastică a familiei deVrie în Vânătoarea de Comori. Acum stătea lângă balustradă, privind peste vasta întindere a sălii în formă de dom. Chiar dacă erau aproape o mie de oameni la nivelul parterului, sala părea mai puțin de jumătate plină. Îngrămădeala, la urma urmei, ar fi fost ceva déclassé.

O orchestră cânta la capătul de nord al sălii. Aceasta nu era o simplă colecție de sintetizatoare și mixere, ci optzeci de oameni în carne și oase care cântau la instrumente reale, cei mai desăvârșiți maestri adunați de pe planete din întreaga galaxie. Muzica pe care o interpretau era delicată, potrivită pentru dansurile impunătoare ale Societății. Unii invitați de fapt dansau, deși majoritatea erau mulțumiți să se așeze la mesele de pe marginea parterului sau stăteau în picioare și vorbeau. Orchestra avea o amplificare slabă – suficient de tare pentru a înăbuși discuțiile învecinate, dar nu atât de asurzitoare pentru a interfera cu propria discuție. Tyla stătea ca un monarh care își privea domeniul; apoi, îndrăznind să se miște, ea merse cu pași lungi, ca de pisică, la gravtubul transparent. Ar fi putut să pozeze ca statuie, deoarece câmpul gravitațional o făcea să plutească ușor pe podeaua sălii; privirea ei rămase fixă iar expresia ei nu se schimba niciodată. Doar o foarte mică zdruncinătură a informat-o că a ajuns la nivelul parterului. Ea a ieșit din tub și a început să socializeze.

Părea că se mișcă doar la întâmplare prin mulțime, acceptând o băutură de pe tava unui servitor android, degustând de la un hors d'œuvre la altul. Mișcările browniene ale societății puteau determina schimbarea destinației sale de zeci de ori într-un minut, dar întotdeauna știa exact unde se îndreaptă. Ca un politician priceput răsfoind propriul fișier Farley, mintea ei era un glosar de calculator cu informații exacte despre oamenii pe care îi întâlnea.

Kontorr, Occla: peste 80 de ani, deși pretinde că are 70. Trei ex-soți (inclusiv Tonas!), Divorțată în prezent. Familia este din Societatea Veche, iar ea e rămasă în urma tendințelor. Cosponsor pentru Jumpdown. Cunoștință ocazională - de tratat cu o aprobare cordială, cuvânt de salut.

alMassan, Ranso: 120 sau cam așa ceva. Îi place să se plângă de defecțiuni la brațul artificial. Căsătorit cu Robidia de 30 de ani – ieșit din cursă. Prieten vechi de familie - de tratat cu zâmbet cald, schimb de plezanterii.

Tens, Arrira: 30 (???). Căsătorită în Societate (Vond, desigur!), apoi rămasă singură după divorț. Deziluzii despre propria valoare. Arivistă pe plan social. A încercat să se cupleze cu Billin înainte de a termina eu cu el. Nu vorbesc cu ea în acest an - de tratat cu încruntare și dispreț rece.

Corbright, Wilfern: 62, râde tare cu răgete fără niciun motiv bun. Destul de Nouveau. Pe lista C (cu siguranță). Niciodată nu a fost prezentată oficial - tratează cu reținere politicoasă.

Danovich, Necor: 68. Fost iubit, cu doi ani în urmă. Ochi blânzi, performanțe mediocre - tratează cu zâmbet prietenos, de oprit și discutat câteva baliverne.

Erau foarte multe paragrafe ca cel din urmă. Tyla deVrie era notorie pentru inimile frânte în rândurile bărbaților eligibili ai Societății, lăsându-i la fel de brusc cum i-a acostat, fără niciun motiv. Aventurile ei era o sursă constantă de bârfe în rândul doamnelor cu o reputație și o strălucire mai mică, o sursă de frustrare veșnică pentru amanții pe care-i abandonase – și o sursă continuă de speranță pentru bărbații cu care ea trebuia să se combine, fiecare dintre ei imaginându-și că el va fi cel care o va îmblânzi în cele din urmă. La vârsta de numai treizeci și trei de ani, ea era una din acei oameni din galaxie.

Când se întâlnea cu unul dintre vechii ei iubiți, ea îi întreba întotdeauna dacă au intrat în Vânătoare. Această întrebare era pro forma; răspunsul era, invariabil, – Desigur. În afară de flirturile de rutină, totuși, ea acorda o atenție redusă bărbaților eligibili care nu îi fuseseră încă iubiți. Nu era o noapte pentru a începe aventuri noi. Tyla avea propria ei agendă.

Trăncăneala ineficientă a mulțimii, al cărei singur credo părea a fi loquo, ergo sum, politețea gentilă și zâmbetele ipocrite – aceasta era lumea pe care ea o cucerise cu o precizie calculată. Și-a înfășurat zgomotul conversației în jurul ei ca o haină caldă și familiară. Lumea ei, Societatea ei. Dar în seara aceea simți o atingere slabă a febrei lui Alexander - trebuie să mai existe o altă lume, undeva, să o cucerească.

Mai bine savurează asta, fată, se avertiză ea aspru. Aceasta poate fi ultima ta petrecere pentru o perioadă bună de timp.

În timp ce discuta cu Doz Linn, un fost amant, au traversat din neatenție orbita socială a lui Barb. Barbanté Leonyn, o brunetă înaltă, superbă, fosta cumnată a lui Tyla. Rochia ei, dezvăluind un decolteu amplu în față și în spate, parodia un combinezon spațial, inclusiv mânușile și bocancii. Partea dreaptă era de un roșu strălucitor, cu clopote din safir care se bălăngăneau din ea; partea stângă era albastră cu clopote de rubin.

Barb era o forță naturală care mătura totul în fața ei. Înconjurată de un grup de admiratori, îi lăsa deoparte să se concentreze pe Tyla. – Tyla, draga mea, arăți cu adevărat răpitoare și sunt sigur că cel puțin jumătate din bărbații de aici au exact același gând în mintea lor. De unde tot vii cu ținutele astea? Cu adevărat m-aș face verde de invidie, numai că o să mă contrazic cu rochia mea, așa că, bineînțeles, nu o voi face, dar nu este deloc surprinzător să te văd în compania unuia dintre cei mai frumoși bărbați. L-aș fura de la tine, dragă, dar nu pot, nu-i așa, pentru că deja l-ai lăsat să plece, deci, care-ar fi ideea?

Ea își termină băutura și-i înmână paharul unuia dintre admiratorii ei, luând un alt pahar de la alt bărbat care era pe punctul de a-l bea el însuși. Abia făcând pauză să respire, ea continuă: – Spațiul, ce muzică îngrozitoare! Toate aceste bang-bang-uri sunt de-ajuns să-mi dea cu adevărat o stare premenstruală. Ai crede că își pot permite să angajeze o orchestră care cunoaște diferența dintre muzica reală și sunetul de urinare într-o ploscă de spital. Cum este Bred, apropo? Și nu-mi spune că nu este aici, dragostea mea, pentru că am văzut-o pe Honey B afară pe portul spațial chiar după-amiaza asta. Nu cred că s-a deranjat să vină la bal. Nu, desigur, nu, nu te-ai putea aștepta la vreun comportament prea sociabil din partea lui. De ce m-am căsătorit cu el - mă depășește. Am avut trei soți de atunci și fiecare dintre ei a fost mai mult decât dispus să fie văzut la brațul meu la petreceri. Nu, nu mă întreba numele lor, dragă, nu sunt un almanah și sunt doamne aici care ar putea recita întreaga listă înapoi și înainte. Dacă te gândești la asta, unele dintre ele au preferat înapoi mai mult decât înainte... Ah, dar nu contează. Doz, fi drăguț și umple-mi paharul, te rog? – Nu e gol, remarcă cu răutate Doz Linn.

Barb se uită la paharul ei, apoi la Doz Linn. Apoi se uită înapoi la paharul ei. Apoi turnă calm conținutul pe pantofii lui. – Acum este, spuse ea.

Pe când Doz stătea cu gura deschisă, Barb îi dădu paharul, o luă pe Tyla de braț și o conduse pe lângă un cerc de masculi care se retrăseseră brusc. Tyla nu era sigură de ce tolera această invazie a imperiului ei, cu excepția faptului că știa că Barb spunea lucruri pe care nimeni altcineva nu îndrăznea să le spună.

– Ți-am dus lipsa, Tyla, cu adevărat. Mi-au lipsit discuțiile noastre de surori. Chiar dacă ești sora lui Bred, nu a mea, întotdeauna am simțit că există o legătură mistică între noi. Și cu adevărat, indiferent cât de mult mă plâng, mi-e dor de și de Bred. Am fost la fel de nepotriviți ca doi pantofi stângi, prăjiturelul meu și cu mine, dar el a fost singurul om de al cărui nume îmi aminteam a doua zi de dimineață, fără să-l scriu pe pernă în seara dinainte. Viața nu este niciodată ușoară pentru noi, reginele Societății, nu-i așa?

Tyla nu s-a deranjat să răspundă. Barb nu punea întrebări la care aștepta răspunsuri.

– Ce crezi despre marele scandal android? Personal, cred că totul e un nonsens, făcând un lucru atât de mare din așa puțin. Nu e ca și cum ar avea șanse să câștige sau altceva, nu cu o navă doar de fier vechi și cu un echipaj de roboți. Și chiar dacă ar avea o șansă, cine-l bagă în seamă, cu excepția unei grămezi de păuni încrezuți cu IQ-uri cât jumătate din dimensiunea penisului? Dacă ei cred că sunt mai buni decât un andro, tot ce trebuie să facă este să-l bată în Vânătoarea de Comori, nu?

– Oo și vorbind despre asta, Arrira îmi spune că există niște case de pe Hellfire pe care niciunul din oamenii noștri nu le poate bate. Este aproape suficient ca cineva să vrea să viziteze Hellfire. Jură că nu știe acest lucru din experiența personală, bineînțeles; las-o pe ea să nege singurul lucru ce ar ridica-o la nivelul subumanilor, în estimarea mea. Aceștia își adaptează genetic acei andro pentru o muncă specifică, știi, ceea ce e mai mult decât pot spune despre oricare dintre bărbații pe care i-am avut în ultima vreme. E suficient să te faci să renunți la toată credința în Darwin, îți pot spune sincer.

Se putea conta întotdeauna pe Barb pentru o diversiune, dar un pic din asta a ajuns ceva într-adevăr foarte mult. Tyla căuta în jur o modalitate de a se desprinde și a văzut-o pe Nillia Rathering în discuții cu un grup de alte femei la doar câțiva metri distanță. Nillia nu prea era un pas spre mai bine, dar cel puțin juca jocul social cu aceleași reguli pe care le avea și Tyla.

Tyla îi strigă numele. Nillia ridică privirea și o văzu pe Tyla, apoi radie cu strălucirea caldă a unui heruvim din vechime și îi făcu semn Tylei să i se alăture. Tyla a început imediat să regrete această inițiativă. A fost cumva prea rapidă să sară din oala unui canibal în a altuia?

Manevra ei a avut oricum efectul scontat. Barb se uită la Gentlelady Rathering și hotărî că timpul ei ar putea fi petrecut mai bine în altă parte. – Ei bine, Tyla dragostea mea, ar fi fost cu adevărat exorbitant să fiu sora ta din nou pentru câteva ore, dar am venit la bal cu propria mea agendă, știi tu. Pur și simplu trebuie să găsesc un om care merită să fie sedus, o sarcină grea, atât cât ar putea fi. Privind în jur, mă tem că tu și cu mine vom fi forțate să ne coborâm standardele pentru

a obține o viață heterosexuală cu adevărat satisfăcătoare, deși presupun că aş putea introduce prea multe adjective în calificările mele. Vânătoare fericită! Și chiar așa, Barb a plecat să zăpăcească un alt sector al sălii.

Tyla, între timp, a rămas cu Nillia Rathering. – Îmi pare bine să vă văd din nou, Nillia. Tyla putea să mintă social cu cele mai plăcute zâmbete.

– Da, copilul meu, a fost mult prea lungă despărțirea, spuse Nillia. – Vino și lasă-mă să-ți văd ținuta uimitoare.

Tyla s-a conformat cu reținere. Nillia Rathering era inofensivă, dar era de așa o mare plictiseală... Iar Tyla a observat cu dezgust pe când se apropia că Nillia a mai adunat încă câteva kilograme de la ultima lor întâlnire. Unele femei păreau să-și piardă pur și simplu mândria de felul cum arătau cândva, odată ajunse la o sută cincizeci de ani. Nu voi lăsa niciodată să mi se întâmple așa ceva, a decis Tyla în tăcere.

Nillia examina îndeaproape rochia, aruncând încântată oo-uri și aa-uri. – Oo, dac-aș fi cu o sută de ani mai tânără. Ți-aș fi putut arăta un truc sau două, draga mea.

– Sunt sigură că încă mai puteți, răspunse Tyla, lansând complimentul pe care Nillia îl așteptase.

– Of, nu, nu, dragă, mă fletezi prea mult. Mă tem că zilele mele de glorie sunt toate în urma mea. Din moment ce Tyla știa că Nillia nu credea asta, adevărul a ieșit ca o minciună socială politicoasă.

– Dar tu, Tyla? întrebă Nillia. – Ai fost cam pustnică în ultimele câteva luni, nu-i așa? Mi-a fost dor de fața ta minunată la toate petrecerile. Nu te-am văzut de când... de la Labirint, nu-i așa, în Noua Cretă?

– Mă tem că treburile personale au devenit puțin prea apăsătoare, răspunse Tyla, ignorând curiozitatea evidentă.

– Și vorbind despre afacerile personale, draga mea, spuse Nillia, coborându-și vocea la un nivel între-noi-fetele, - ai auzit despre Randa și Mendasan?"

– Am auzit că le-a fost desființată căsătoria, dar nu am auzit din ce cauză. Această conversație ar putea avea o valoare, la urma urmei. Informația era totul în Societate.

– Ea l-a prins în pat cu unul dintre iubiții ei. Și nici măcar nu au avut eleganța să o invite și pe ea. Numai despre asta s-a vorbit la balul Blue Star. Desigur, asta a fost înainte ca Fendon să apară cu un extraterestru.

– Ce fel de extraterestru?

– Știe-l Doamne, nu pot să le țin minte corect pe toate. Bineînțeles, el a susținut că făcea parte dintr-o întâlnire de afaceri, dar extraterestru purta pandantivul de platină al lui Dorin, iar Dorin era, în mod ciudat, absent. Nici unul dintre ei nu a venit la Delder 400 și știi cât de frecvent participau ei mai demult.

– Și există zvonuri despre un duel ce se va ține înainte de balul Hesperion. Unele partide anonime au jignit alte partide anonime, numindu-le "un plângăcios impotent și un ipocrit cu nas albastru", așa că s-au întors acasă pe Gavilon pentru a practica scrima. De ce trebuie să aibă bărbații un ego atât de fragil?

– Dar există și vești bune. Cathalia Ling se căsătorește.

– N-am primit nicio invitație. Era de neconceput că oricine, de orice rang, să se căsătorească fără să o invite pe Tyla.

– Pai, desigur pentru că nu au anunțat-o încă, dar Walsa mă asigură că a întocmit contractul el însuși.

– Cu cine se mărită?

– Nu s-a hotărât încă. Unul dintre cei doi tineri băieți Untermann, e aproape sigur. Asta va face o alianță destul de puternică, nu crezi?

Vocea lui Nillia a coborât la tonuri chiar mai conspirative, continuând: – Și vorbind de genul acesta de lucruri, draga mea, știu că nu-i treaba mea, dar încă nu te-ai căsătorit?

Știi că n-am făcut-o, băgăreață bătrână. Nu se întâmplă nimic în galaxie fără să afli tu despre asta. – Nu fiți naivă. Știi că nu aș face așa ceva fără să vă invit la nuntă. Nu trebuie să vă faceți atâtea griji despre asta.

– Știu, dragă, dar nu mă pot abține. I-am promis mamei tale că o să am grijă de tine, știi doar.

Asta era, vechea promisiune pe care Nillia o scotea de la naftalină cu fiecare ocazie socială, ca un soldat străvechi care ieșea din pod, purtând o uniformă care amenința să se destrame pe la cusături. Poate că îi dă un fel de senzație tare să creadă că e responsabilă pentru mine, se gândi Tyla. Măcar o dată aș vrea să merg la o petrecere fără ea.

– Trebuie să recunoști că nu e normal ca cineva de vârsta ta să nu fi fost căsătorită cel puțin o dată, continuă veselă Nillia, fără să-și dea seama că o necăjea pe tână femeie. – Îți ratezi complet anii cei mai buni. Tineretea este vârsta experimentelor, știi tu.

– Cred că am experimentat deja destul, pe pielea mea.

Nillia a dat din mână ca să alunge ideea asta. – Astea sunt afaceri, dragă, nu căsătorii. Totul este superficial. Tu ai nevoie de ceva mai profund, de o relație de durată, ceva mai mult decât o săptămână sau două.

– Mai am mult de căutat un bărbat cu care aș vrea o relație de durată. Tyla o folosea pe Nillia să scape de Barb și acum se uita în jur după cineva care să o salveze de Nillia. Orchestra nu mai cânta, pentru moment. Peste umărul lui Nillia îl văzu pe Tendric Parto. Dacă ar reuși să-i prindă ochii...

– Nu ar trebui să fie pentru totdeauna, știi tu, continuă Nillia. – Un an sau doi ar fi suficient. Mă gândesc la câțiva tineri care s-ar dovedi niște soți excelenți pentru tine. Doar că n-ai căutat destul de bine, asta-i tot. Chiar și fratele tău a fost căsătorit o dată, iar Domnul știe că e un... S-a prins în faux pas și și-a lăsat vocea să derapeze într-un sunet de neînțeles.

– Ciudat? a ajutat Tyla, bucurându-se pentru o clipă de sentimentul de a-și pune inchizitorul în defensivă.

– Nu, desigur că nu, draga mea, aveam de gând să spun "excentric". Dar dacă și el și Barb au supraviețuit unei căsnicii, cu siguranță nu există niciun motiv pentru care tu nu ai putea. Uită-te în jur în sală, în seara asta. Toți bărbații eligibili, cei mai râvniți din galaxie sunt aici. Și în ținuta asta, cu siguranță nu vei avea probleme să-l atragi pe bărbatul pe care îl vrei tu.

Tyla se uită în jur. Tendric Parto fusese tras deoparte de aceeași femeie, probabil noua lui soție - Tyla, a ratat nunta și nu a avut șansa să o cunoască. Dar trebuia să fie cineva pe care să îl folosească ca pe un truc pentru a o părăsi pe Nillia. Ochii ei se plimbau deasupra meselor așezate în jurul perimetrului de dans. Cunoștea fiecare față de la petrecerile anterioare, cu excepția....

– Cine-i ăsta? întrebă ea, îndreptându-se spre un tânăr arătos și abătut, așezat singur la o masă.

Figura Nilliei s-a schimbat brusc, iar vocea ei acum șoptea. – Oo. Crede-mă, dragă, n-ai vrea să ai ceva de-a face cu ăsta. E androidul.

Barb menționase ceva despre un "scandal mare cu un android", dar ar fi avut nevoie de o părere mai avizată și de mai puține detalii. – Ce face aici? întrebă ea.

– Vrei să spui că nu ai auzit de scandal? Dragă mea, nu te-a pus nimeni la curent cu știrile, nu-i așa? Acea creatură s-a înscris în Vânătoare.

Tyla era cu adevărat șocată. – Nu știam că l-au lăsat să se înscrie.

– Devon nu a vrut, te asigur. Dar regulile sunt destul de clare – orice ființă conștientă, de sex masculin, care poate plăti taxa de înscriere, poate participa. S-a făcut un gest de amabilitate socială, iar Comitetul, desigur, nu a vrut să pară că ar exclude extraterestri. Dar cine ar fi crezut vreodată că un android ar putea veni cu suficienți bani pentru a fi admis?

– De unde a avut banii?

– Se pare că toți androizii din galaxie au contribuit la plata taxei și au cumpărat o navă. Este ca o cauză sau se întâmplă ceva cu ei – niște nonsensuri despre încercarea de a dovedi că sunt egali cu ființele umane.

Ochii Tylei se strânseseră. – Credeți că are măcar vreo șansă?

– Toți cei cu care am vorbit cred că nu. Dar e rușinos numai să te gândești că chestia asta participă la Vânătoarea noastră. Sunt sigură că Regulile vor fi modificate până la viitoarea vânătoare.

Tyla dădu din cap. Intrarea androidului în Vânătoare ar putea să știrbească ușor strălucirea concursului, dar tradiția Vânătorii era atât de glorioasă încât prejudiciul ar fi minim. La un an după ce se va termina, toată lumea își va aminti doar de câștigător. Nici nu era îngrijorată de Android ca o concurență – dacă, așa cum spunea Barb, nu avea decât o vechitură de navă uzată și niște roboți ca echipaj.

Majoritatea celor înscriși în mod regulat concureau numai pentru că dacă nu ar fi făcut-o și-ar fi pierdut statutul în Societate. De fapt ei mergeau la Vânătoare destul de apatici, doar ca să adune câteva din obiectele de pe listă și să piardă grațios, pentru a spune mai târziu anecdote interesante despre cum ar fi putut câștiga dacă nu ar fi avut acest și acel accident atât de nefericit. Nu era decât o singură persoană despre care își făcea griji. O singură persoană pentru care Vânătoarea era mai mult decât un simplu joc.

– Bună, Tyla, spuse o voce din spatele ei și recunoscuse vocea inamicului.

– Bună, domnule Jusser, spuse ea, întorcându-se. Chiar mă gândeam la dumneavoastră.

Ambic Jusser arăta ca rolul pe care-l juca – un donjuan sofisticat, cu umeri largi. Înalt la stat de doi metri, avea o față frumoasă, deși dură, cu tenul de un bronz spațial. Mustața și barbișonul erau stropite parcă cu un praf argintiu; avea o bandă rasă lată de trei centimetri ce se întindea pe centrul craniului din față până în spate și care fusese tatuată extravagant de însuși faimosul Corinarr.

Cămașa lui Jusser era netedă, din plastisilk semitransparent, cu reflexii spiralate în albastru, roșu și galben. Designul părea, la prima vedere, întâmplător, dar era gândit să conducă ochiul în jurul torsului său magnific și apoi în jos spre talie. Pantalonii trei-sfert erau din catifea curcubeu, strălucind în toate culorile deodată dar erau atât de strânși că păreau pictați. Suspensorul lui era extrem de îngroșat și purta cizme din piele moale care alunecau fără zgomot de-a lungul podelei de bal. Măinile îi erau înmănușate cu grijă, dreapta în roșu și stânga în galben.

Bijuteriile povesteau incitant totul despre el. Un șir de diamante îi înconjura capul, legat la spate de gât cu doi ciucuri. Un cercel de rubin atârna de fiecare ureche, iar brățările strâmte cu diamante galben aprins îi înconjura încheieturile. Cureaua era de fapt un șir de smaralde, în timp ce jartierele lui erau mozaicuri de rubine, smaralde, safire și diamante. Pe cizma sa dreaptă avea un pinten de platină, cu o stea mare de safir, în loc de roțiță. Iar în jurul gâtului avea un tub din plastic transparent, plin cu sute de licurici vii, care străluceau și clipeau – vii și calzi, dar care-și schimbau tot timpul nuanța și modelul. Licuricii erau extrem de scumpi, chiar și după standardele Societății, și puteau trăi doar câteva ore în interiorul tubului.

Tyla îl ura pe Jusser cu o pasiune atât de intensă ca și cum ar fi avut un foc în stomac.

Zâmbetul lui Jusser era cel pe care îl purta întotdeauna: sportiv, câștigător măreț, superior și caritabil. Dumnezeu în a șaptea zi. – Sper că aveți gânduri frumoase, zise el.

– Erau despre dumneavoastră, a replicat Tyla.

– Sunteți mirifică în seara asta, draga mea, continuă Jusser. – Dar stați, dumneavoastră sunteți întotdeauna mirifică.

– Iar dumneavoastră sunteți la fel ca oricând, zise Tyla dulce.

Nillia Rathering a simțit acumularea ironiei din replicile neplăcute și a decis că atenția ei era dorită în altă parte. Cu un scuza grațioasă, a alunecat degajată într-un colț mai puțin intens al sălii. Și alți oameni din jurul Tylei și Jusser s-au deplasau spre zone mai sigure.

– Este desigur, minunat să vă văd din nou, a spus Jusser. I-a luat brațul atât de ușor încât ea nu avu altă alternativă decât să-l lase. – Mi-a fost tare dor de dumneavoastră, să știți.

– Se pare că v-ați descurcat destul de bine cât timp am fost departe.

– Bineînțeles că m-am descurcat. Sunt un câștigător, nu-i așa?

– Asta depinde, spuse cu atenție Tyla, de jocurile pe care le jucați.

Jusser ridică din umeri. – Singurul lucru pe care l-am dorit dar nu l-am avut niciodată sunteți dumneavoastră, draga mea, iar acum, că m-am gândit la asta, e doar o chestiune de timp. De ce să vă pierdeți energia luptând împotriva mea?

În timp ce vorbeau, el o conducea înspre centrul sălii. Chiar când au ajuns acolo, orchestra a început să cânte din nou. – Vreți să vă alăturați mie în Zolthen? întrebă Jusser înainte ca Tyla să poată răspunde la întrebarea anterioară.

Tyla a ezitat o fracțiune de secundă, și asta a fost în defavoarea ei. Jusser i-a luat tăcerea drept consimțire și a ridicat-o în brațe pe ritmul muzicii. A fost o ambuscadă fină plănuită perfect.

– Presupun că sunteți aici să priviți startul Vânătorii de Comori, spuse Jusser, în timp ce o răsuci ușor în jurul lui.

– Într-un fel, da. Ea s-a încadrat pe tempoul muzicii, s-a dat un pas înapoi și alături de el în timp ce-i ținea mâna stângă cu dreapta ei și s-a strecurat pe sub braț ca să ajungă în spatele lui.

– Mă aștept să vă văd jos pe lângă Hermes ca să mă vedeți cum decolez. El i-a lăsat mâna cu stânga, dar i-a luat cealaltă mâna cu dreapta și s-a răsucit încă o dată, ca să se întoarcă în fața ei.

– Mă tem că va fi oarecum dificil, spuse ea, făcând un pas mai aproape de el și alunecându-și brațul liber în jurul taliei lui. Împreună făcură trei pași spre dreapta lui Jusser. – Voi fi la bordul lui Honey B în acel moment.

– Nava lui Bred? S-a înscris la Vânătoare? Jusser o împinse încet de la el și ea făcu o piruetă lentă.

– Da, a fost în ultimul moment. Ea așteptă măsura corectă, apoi sări în sus și ateriză într-un picior. Partenerul ei a luat piciorul liber, a îngenuncheat și l-a trecut peste umărul lui. Apoi, apucându-o de mâna întinsă, o ridică cu totul în aer.

– Nu ați prefera să fiți văzută cu un câștigător?

– Intenționez să fiu unul dintre ei.

El o întoarse o dată, apoi o așează din nou. – Nu vă așteptați ca bordelul ăla zburător să fie un concurent serios, nu-i așa? Se întoarse pe jumătate, astfel că cei doi se aflau acum lipiți spate în spate.

– Desigur, chiar mă aștept, a spus ea, făcând cinci pași înapoi, în timp ce el a făcut același număr de pași înainte, astfel încât să rămână în continuare lipiți. – Pentru că eu o voi conduce Vânătoarea pentru el.

– Oo, acum se clarifică situația. Chiar mă întrebam de ce a coborât Bred din norul său și s-a alăturat muritorilor. Au făcut trei pași în dreapta, doi la stânga, apoi s-au întors, astfel că au ajuns încă o dată față în față. – De fapt sora lui trage sforile.

– Deoarece femeile nu pot intra singure în concurs, i-am cerut lui Bred să se înscrie în Vânătoare ca o favoare pentru mine. El a fost de acord, atâta timp cât eu fac toată treaba. Ei și-au apucat încheieturile celuilalt și au făcut doi pași laterali lungi și târâși. – Mi-a dat temporar comanda navei sale.

– Și de ce sunteți dintr-o dată atât de interesată? Întotdeauna ați preferat petrecerile în ciuda jocurilor.

– Întotdeauna a fost un... În acest moment, dansul cerea, pentru un timp, un schimb de parteneri. Ei s-au combinat cu un cuplu din apropiere și au făcut câteva rotiri ușoare cu alții înainte de a se reîntâlni din nou. – deVrie în Vânătoarea de Comori, a continuat Tyla cu ușurință. Și, de obicei, noi câștigăm.

Zâmbetul lui Jusser se întinse. – Dar nu și ultima dată.

Auzindu-l, furia ei s-a dublat. – Nu trebuie să fiți atât de macabru. Dacă părinții mei nu ar fi murit, ar fi câștigat din nou. Ați fost norocos. Era atât de supărată încât aproape că a ratat un pas, dar s-a redresat la timp și și-a păstrat demnitatea, făcând stângăcia să pară o înfloritură a pasului de bază.

– Norocul n-a avut nimic de-a face cu asta, draga mea. Ei se țineau de mâini mai slab și au făcut un mic cerc. – Am concurat pur și simplu ca și cum aș concura la orice – pentru a câștiga. Și asta am făcut.

Cerințele rigide ale dansului Zolthen cereau acum o îmbrățișare. Tyla și-a pus rezervată brațele în jurul partenerului său, în schimb nimic nu era rezervat la strângerea lui Jusser. – Agenții mei au găsit recent niște afrodisiace noi și exotice pentru mine, șopti el în urechea ei – Și aș fi încântat să împart prima mea mostră cu tine.

S-au rupt din strânsoare. Dansul cerea ca fiecare să facă o piruetă pe piciorul drept, și apoi să vină împreună din nou. Jusser s-a rotit perfect. Tyla pur și simplu s-a îndepărtat de el, lăsându-l în mod deliberat pe Jusser fără parteneră în mijlocul ringului de dans.

Nimeni nu-și părăsea partenerul în mijlocul unui Zolthen. Un astfel de act era considerat o insultă calculată și Jusser rămase fără cuvinte. Ce era mai rău era că deși nu au scos niciun sunet, insulta a fost imediat observată de toți cei din sală, iar camera s-a umplut imediat de efervescentă. Totuși, nimeni altcineva nu s-a abătut de la dans.

Cumpătul Tylei era în fierbere, dar chiar și așa o parte rece a minții ei cântărea alternativele. Să-l desființeze pe Jusser în mijlocul Zolthenului a fost o insultă majoră, dar trebuia să fie ceva și mai mult ce ar fi putut face. Plecarea bruscă din sală o va lipsi pe ea de restul petrecerii dar asta nu era destul de umilitor pentru el. Tyla deVrie era un expert remarcabil la apăsarea tăcută a pumnalului, și o insultă obișnuită nu era suficient.

Se îndreptă cu fermitate spre androidul cu figura tristă, așezat la o masă de unul singur. Era atât de ocupat să fie ignorat de alții că nici măcar nu a observat când ea s-a apropiat. – Vrei să termini cu mine acest Zolthen? întrebă ea.

Androidul privi în sus, smuls din reveria sa. – Ăă, cine, eu?

Ea a repetat întrebarea.

– Dar noi... nici măcar nu ne-am prezentat. Poate că nu știți cine sunt eu.

– Este necesar?

– Oo, nu, nu, cred că nu. Bine, în regulă, mi-ar plăcea. Făcu o grimasă și se ridică în picioare.

Androidul părea surprinzător de tânăr. Androzii ieșeau din fabricile lor de procesare complet maturi și îmbătrâneau foarte încet, astfel încât erau, în mod normal, făcuți să pară de o vârstă mai matură – să zicem, șaiszeci. Acesta părea să aibă abia vreo douăzeci de ani, era mai mult un băiat decât un bărbat. Pentru a se potrivi în Societate, el cumpăraseră niște haine evident costisitoare și bine adaptate – dar moda era de anul trecut, iar ignoranța Androidului se vedea și mai rău. Avea partea rasă la modă în părul său, dar banda nu avea nici măcar un centimetru lățime. Androidul era înalt și subțire, cu o supradimensionare a membrelor – părea neîndemânatic, ca și cum ar fi fost construit pentru a declanșa simpatiile materne ale femeilor, dar fără a-i înstrăina pe bărbați. Se uita fără speranță, nevinovat și uluit, dar nu fără un farmec de băiat tânăr care compensa totul.

E o entitate artificială, își aminti Tyla, creată într-o eprubetă și crescută într-o cuvă pentru a servi o anumită funcție.

Îi luă mâna și îl conduse înapoi pe ringul de dans, urmărind reacția lui Ambic Jusser cu colțul ochiului. Era la fel de bună pe cât anticipase. Nu era foarte mulțumit. Dar nici vreunul dintre ceilalți oameni de la Bal, care făcuseră mari eforturi toată seara pentru a ignora androidul. Acum, prezența lui a fost recunoscută de unul dintre cei mai importanți membri ai societății, iar invitația de a dansa i-a ridicat statutul acestuia.

Tyla putea simți mânia și indignarea care radia prin hol, deghizată cu zâmbete politicoase și expresii stupide. Iar ei nu-i păsa. Poziția ei era suficient de stabilă pentru a calma orice furtună; cel mai important lucru era că răzbunarea ei pe Jusser să fie cât mai amănunțită posibil. Nu-și va reveni prea repede din această lovitură.

Pe măsură ce ei începură să danseze, a devenit din ce în ce mai evident că androidul era pe atât de stângaci pe cât părea. Tyla s-a prefăcut că nu observă și chiar a făcut tot ce-i stătu în putință pentru a masca câteva dintre greșelile creaturii. Ea s-a ținut distantă și s-a concentrat pe dans, cu ochii goi îndreptați în față.

– Ei bine, cel puțin eu aș putea să mă prezint, spuse androidul ezitant. – Numele meu este Johnathan R.

– Ce bine pentru tine, răspunse Tyla. Circumstanțele ar putea să o constrângă să danseze cu această creatură, dar nu va trebui să meargă atât de departe încât să fie politicoasă cu el.

Androidul s-a fâstâcit și a ratat doi pași. – Știu că sunteți Tyla deVrie, pentru că l-am auzit pe android când v-a anunțat la ușă.

– Inteligent.

A ratat și alți pași iar Tyla s-a încordat. Trebuia să fie atât de bufon?

– Domnișoară deVrie, sunteți foarte frumoasă și sunt sigur că ați fi putut dansa cu orice bărbat de la Bal în seara asta. E evident că nu vă place de mine. De ce mi-ați cerut să dansez?

– N-am mai dansat cu un andro înainte.

El s-a oprit de tot. – Oo. Păi sunt sigur că ați descoperit o experiență nouă și interesantă. Acum, dacă mă scuzați, domnișoară deVrie, am o afacere importantă de tratat înapoi la masa mea. Mulțumesc foarte mult pentru dans. Și a plecat, întorcându-se cu spatele la ea și merse crispat la masa pe care o ocupase toată seara.

Orchestra s-a oprit din cântat. Toți s-au oprit din dans. Conversațiile au încetat. Și toate privirile înțepeniră îndreptate spre un singur loc din sala enormă.

Tyla putea simți, din depărtare, atenția pe care o primea, dar chiar și acea putere prea concentrată de-abia putea declanșa ceva în creierul ei. Minte ei îi era amorțită. Acest lucru nu i se putea întâmpla tocmai ei, nu Tylei deVrie. Cum ar putea un android să îndrăznească să plece din fața ei – mai ales după ce ea s-a înjosit să danseze cu el? Singura răsplată pentru amabilitatea ei fusese să-i știrbească imaginea în ochii tuturor celor importanți.

Zâmbetul se întoarse pe buzele lui Ambic Jusser. Fusese răzbunat de insulta Tylei fără să încerce nimic. A început să se apropie din nou de ea. Din partea cea mai îndepărtată a sălii, Barb se îndrepta și ea spre ea, cu o privire ciudată de simpatie pe față.

Dar Tyla n-ar lăsa să se întâmple așa ceva. În cel mai rău caz - și, în măsura în care o preocupa pe ea - își va păstra onoarea. Cu un autocontrol născut de ani de pregătire socială, și-a ridicat capul cu mândrie și a mers spre gravtub. Câmpul se înmuie în jurul picioarelor ei în timp ce intra, ridicând-o ușor în sus, până ajunse la mezanin. Ea a ieșit din tub și, cu demnitate, ieși din sală.

Reporterii erau încă acolo, fără să știe de cataclismul social care tocmai a lovit-o. Tyla deVrie umbla maiestuoasă prin fața lor la postul de apel și își ridică cu grație degetul mare spre scanner. Momente mai târziu, limuzina sa a tras la marginea drumului, ușa alunecă și o primi înăuntru. Intră și ușa se închise din nou, ascunzând-o de ochii lumii.

De-abia atunci scutul ei emoțional s-a descompus. – Portul spațial, spuse ea cu o voce care de-abia se auzea, iar mâinile îi tremurau atât de tare încât a trebuit să încerce de trei ori, până a putut să-și pună degetul cu cip pe scanner pentru a-și verifica identitatea.

Limuzina a alunecat încet pe strada întunecată.

Capitolul 2: Marea Decolare

În zile de început ale călătoriei interstelare umane, nu exista un model prestabilit. Dar, din moment ce Natura aruncă anarhia în aceeași clasă detestabilă cu vidul, relațiile de putere au început să construiască imperii comerciale, conglomerate de producție, supremații bancare. Acestea și altele au crescut rapid, unele întinse pe durata unei singure vieți.

Foarte curând, au existat unii oameni cu o valoare intrinsecă mai mare decât a altora. Și, pe măsură ce puterea se agăță de putere, acești oameni valoroși gravitează unul față de celălalt.

La început, acești oameni s-au văzut unii pe alții ca amenințări, iar luptele fură feroce. Dar treptat s-a recurs la un armistițiu. Sursa inițială a bogăției lor - pătura oamenilor de rând - a rămas constantă. Au desemnat cercuri sociale pentru a se deosebi de masele vulgare care se îngrămădeau în umbrele de afară. Ei au format Societatea.

Natura în mod normal instituie verificări și echilibre asupra sistemelor sociale. Dar în acest caz, a greșit - a făcut distanțele prea mari. În timp ce navele puteau să străpungă spațiul dintre sistemele stelare în câteva zile sau săptămâni, nicio metodă de comunicare nu era mai rapidă. Forța care ar fi trebuit să țină sub control această Societate - un guvern puternic, centralizat - nu putea fi organizat la scară interstelară.

S-au făcut mai multe încercări de înființare a guvernelor interstelare; dar au eșuat mizerabil și unanim. Cu doar câteva legi comune între sutele de planete unde locuia omul, fără legi în spațiul interstelar și fără acorduri adecvate de extrădare între sistemele stelare, orice om care era capabil să călătorească liber de la o stea la alta putea de fapt să se considere deasupra regulilor oamenilor obișnuiți.

Membrii Societății erau singurii care își puteau permite să călătorească liber printre stele. Cu bogățiile lor personale enorme, de fapt, nu aveau altceva de făcut decât să călătorească...

Deși mintea umană tinde în mod constant către comoditatea infinită, nu poate accepta acest lucru atunci când se întâmplă. Membrii Societății au trebuit să găsească să facă ceva cu timpul lor, înainte să putrezească ca niște fructe vechi uitate de o lună. Nu puteau să muncească sau să facă altceva care să se asemene, nici de departe, cu distracțiile oamenilor mici, așa că au convenit să se joace pentru relaxarea fizică.

Un sistem complicat de protocol a apărut în rândurile societății. Pentru a se asigura că va fi folosit, au fost create numeroase scuze pentru a atrage oamenii împreună - baluri, petreceri și alte forme de divertisment social. Acestea au oferit un motiv constant de salturi pe alte planete precum și o atât de necesară schimbare a companiei și a atmosferei.

Dar și mai importante decât petrecerile erau jocurile. Au fost create sporturi elaborate și deseori imorale, pentru a oferi entuziasm, material de conversație și un punct de plecare pentru provocările competitive. Unele dintre jocuri erau teste de rezistență fizică, altele erau teste de agilitate mentală, iar altele erau o combinație a celor două.

Culminarea tuturor acestora era Vânătoarea de Comori. Ea avea loc la fiecare douăzeci de ani, deoarece nervii oamenilor nu puteau să îndure așa ceva mai rar sau mai des. Era atât de mare încât interesul pentru aceasta nu se limita doar la cercurile Societății. Poveștile despre Vânătorile de Comori din trecut se vindeau ca pâinea caldă în presa obișnuită, iar întâmplările cele mai de seamă erau spuse și transmise din gură-n gură până ajungeau legende. Nu se dădeau premii mari pentru câștigarea Vânătorii - decât dacă s-ar putea numi premiu statutul de semizeu.

– Jardine Matthies

Nevoia de Decadență

Huntworld fusese colonizat pentru a servi unui singur scop: administrarea Vânătorii de Comori. Nu era decât un oraș, cu o populație de cincisprezece mii, pe o planetă cu aceeași dimensiune ca Pământul. Era un complex enorm de computere, cu un personal de șapte mii de oameni și douăzeci

de mii de roboți. Alți opt mii de oameni și cincizeci de mii de roboți locuiau în Huntworld, efectuând servicii care nu aveau legătură directă cu Vânătoarea de Comori.

Într-o zi obișnuită, se vedeau doar una sau două nave spațiale presărate pe întinderea enormă a portului spațial Huntworld - unele dintre ele fiind navele de cercetare ce erau expediate constant în întreaga galaxie pentru a furniza date pentru computerele Huntworld sau, probabil, erau navele comerciale gigant, ce soseau cu materiale și hrană și plecau cu spațiile de depozitare goale, pentru că Huntworld nu avea exporturi.

Dar nu era o zi obișnuită. Azi era ajunul vânătorii de Comori, *raison d'être* pentru toată lumea din Huntworld. Și astfel, portul spațial, în mod normal un deșert artificial, era acum o junglă de nave spațiale, cu nasurile îndreptate spre cer, așteptând cu nerăbdare ordinul de mâine care le va trimite la drum. Era *Égalité*, de exemplu, nava androizilor - zgâlțâită și înfricoșată înălțându-se de-abia zece metri de la pământ, arătând teribil de surclasată de frații ei mai mari. Tot acolo se găsea vasul lui Ambic Jusser, Hermes, un ac elegant și nerăbdător, gata să sară printre stele, construit pentru viteză, cu înălțimea sa de douăzeci și doi de metri urlând a stil și eleganță. Și erau și alții, de asemenea, aproape două sute, care se înghesuiau fără discernământ, într-o confuzie fără speranță.

Dar chiar și în această pădure de nave spațiale, Tyla nu avea nicio problemă să depisteze nava fratelui ei. Honey B se ridica ca un turn deasupra celorlalte; cu înălțimea de treizeci și șapte de metri și diametrul de treisprezece metri la bază, era de departe cel mai mare iaht spațial privat construit vreodată. Trei aripi masive ajungeau până jos de pe laturile acestui glonț monstruos, ca niște rădăcini care sugeau hrană din pământ. O macara temporară stătea lângă navă, întinzându-se douăzeci și cinci de metri până la ecluza principală.

Lacrimile Tylei s-au uscat până când ajunse la macara, lăsând-o cu un sentiment de frustrare goală. Ea a pășit în interiorul gravtubului și a devenit și mai enervată de încetinirea cu care o ridica în sus. Își trase nasul și își acoperi fața cu o batistă, îndepărtând toate urmele umilinței ei recente.

Când a ajuns în sfârșit la ecluză, a găsit trapa închisă. Se uită prin jur pentru un dispozitiv de deschidere, dar își pierdu răbdarea. Sunarea soneriei nu a dat niciun răspuns imediat; ea lovi din ce în ce mai fervent placa senzorială, mânia-i amplificându-se la fiecare atingere. În cele din urmă, o voce se auzi în intercom. – Cine e?

– Sunt Tyla deVrie. Lasă-mă înăuntru!

Trapa s-a deschis încet. În ușă stătea micuța Dru Awa-om-anoth, calcutele navei. Avea doar o sută cincizeci și cinci centimetri înălțime, iar masa ei de șaiszeci de kilograme îi dădea un aspect plinuț. Avea o față rotundă și palidă ca luna, cu ochi triști și o expresie deprimată, care niciodată nu părea să se schimbe. Era îmbrăcată în combinezonul spațial mohorât - singurul lucru pe care Tyla l-a văzut vreodată pe ea. Materialul, în mod normal neted arăta încrețit și părea atârnat de ea ca un sac. – Voi cânta Cântecul de Scuze, stăpână, a spus ea. – Era întuneric afară, iar fața dumneavoastră nu s-a văzut bine pe ecran.

– Ce ți-a luat atât de mult ca să răspunzi?

– Eram în cabina mea, cântând Cântecul de Speranță pentru noua aventură. Nu e bine să te oprești în mijlocul unui cântec.

– Am stat aici, cinci minute să aștept. Tyla a făcut un efort conștient să rămână supărată, dar orice furie rămasă în ea fu absorbită rapid de figura lui Dru ca un burete de nonemoție.

– Trapa poate fi deschisă și din exterior, dacă aveți timp să învățați procedura. Sau ați fi putut folosi ieșirea inginerilor din coadă. Dar voi cânta de două ori Cântecul de Scuze.

Tyla se simțea ușor stânjenită. Pur și simplu nu-și putea reține furia împotriva unei umflate noncombative cum era Dru. – Nu va fi necesar. Unde-i Bred?

– În Camera Înaltă cu căpitanul Kirre.

Tyla pătrunse prin gura de trecere și ajunse în sala Desenelor. O enervare ușoară o cuprindea din nou, dar fără direcție. – Bine, te poți întoarce acum la cabina ta. Mă descurc de aici.

Tyla o privi pe Dru, cum trecea prin Camera Desenelor spre Miez. Ca aproape toate camerele de la bordul lui Honey B, Camera Desenelor era proiectată ca o porțiune a unui cilindru cu diametrul de zece metri, cu un tavan înalt de patru metri. Zidurile erau acoperite cu tapet de catifea în nuanțe de verde; Portrete de familie și imitații de lămpi cu petrol erau atârinate la anumite intervale. Mai multe covoare orientale mari erau așezate pe podeaua de marmură încrustată. Mobilierul simula modele de epocă - nu pentru că familia deVrie nu și-a putut permite un mobilier victorian autentic, ci pentru că acest mobilier trebuia să reziste la mai mulți G de accelerație. Avea o canapea lungă lângă un perete și șase scaune supra-căptușite, dispuse la spații egale în jurul camerei, toate tapițate cu pluș greu de culoare verde. Un mic clavecin stătea într-un colț și un vechi ceas de podea din lemn natur, într-altul.

Tyla rămase singură în această opulență pentru un lung minut, încercând să decidă ce să facă. Dacă-i va mai crește tensiunea, simțea că va exploda. Voia să meargă undeva și să facă ceva, dar n-avea unde să meargă și nu avea nimic de făcut. Își încleșta și-și descleșta pumnii cu frustrare.

În cele din urmă, ea luă o decizie. Cu pași hotărâți, a traversat Camera Desenelor și a intrat în Miez, un tub cu diametrul de 2 metri care ținea practic pe toată lungimea în jos spre centrul navei.

În loc să meargă înainte spre Sectorul II, unde erau cabinele de dormit, Tyla folosi mânerul pentru a urca "în jos", deoarece nava era întoarsă în modul parcaj și sub forța gravitației. Îi luă doar câțiva pași pentru a ajunge la sectorul V, Zona Specializată. Stătea pe pervazul care ieșea din perete în jurul Miezului la acest nivel. În stânga ei era o ușa pe care scria Camera Înaltă, singura închisă din acest nivel. Tyla se încruntă. Această cameră avea un pat mare și opulent, iar atmosfera din interior era îmbătată de euforie, dându-i ocupanților un sentiment de bunăstare amestecată pentru a le spori acțiunile iubitoare. Chiar dacă era insonorizată ca toate încăperile de la bordul navei, își imagina că putea auzi sunetele pasiunii dintre fratele ei și căpitanul echipajului său format doar de membri de sex feminin.

Tyla s-a plimbat pe pervaz până la Pântec. Își scoase peruca roșu cu verde cu o singură mână, desfăcându-și ținuta de pe trupul ei cu cealaltă și le atârna pe ambele pe unul din suportii de mâini de lângă ușă. Acum goală, a luat masca de aer a Pântecului de pe cuier și și-a pus-o pe față, apoi și-a strecurat corpul prin deschizătura tubulară.

Aparatura din Pântec a simțit căldura corpului ei și a răspuns în consecință. Pereții moi și netezi s-au strâns ușor în jurul ei, închizând întregul ei contur într-o îmbrățișare elegantă. Mărgelile de ulei aromatic transpirau prin pielea Pântecului și se întindeau pe pielea ei. Milioane de mici degete mecanice au răsărit și și-au început munca, frecând, mângâind, tapând și masând fiecare centimetru de pe corpul ei într-o mișcare blândă și relaxantă. Tyla mârâi și gemu de plăcere, pe măsură ce Pântecul își îndeplinea misiunea. Toate grijile serii au fost date deoparte. Minte ei s-a concentrat numai pe corpul ei, pe când val după val de senzualitate se rostogoleau peste ea.

În intercom se auzi un bâzâit puternic și insistent. Tyla se luptă să iasă din labirintul somnului pentru a se întinde deasupra capului ei și să apese pe placa senzorială. – Îîîîîîî? murmură ea.

Vocea lui Bred ricoșa veselă din difuzor. – Bună dimineața, surioară. Ai un vizitator.

Mâna-i căzu pe pat, cu o bufnitură grea. – Cine-i?, A întrebat ea, prea obosită pentru a despărți silabele.

– Vino jos să vezi singură. Sunt în Camera Desenelor. Bred închise intercomul.

Tyla se ridică încet, încă nu era trezită complet. Era dezbrăcată, înapoi în cabina ei de dormit. Amintirile ei erau acum cel mult neclare după ce Pântecul și-a îndeplinit menirea. Știa că Pântecul funcționa doar în secvențe de o oră, așa că ea presupuse că a ieșit după ce a terminat și s-a urcat prin Miez până în cameră. Peruca și rochia ei de plastiglo erau aruncate neglijent peste unul dintre cârligele hamacului, întărind această ipoteză.

Ea se ridică și se întinse cât putu de bine în cabina înghesuită. Fiind în Sectorul II, aproape de nasul navei, cabinele nu erau foarte mari. Aveau trei metri din față în spate pe "înălțime", iar "podeaua" și "tavanul" aveau modelul trapezoidal care predomină la bordul navei. În acest volum se

afla o toaletă și o chiuvetă, un pat pentru a fi folosit în condiții de gravitație care se plia pe perete, cârlige pentru hamace zero-G, un hublou propriu, un ecran de citit și un mic set de sertare încorporate pentru haine și efecte personale. Nu mai rămânea prea mult spațiu să te desfășori, dar aceste cabine erau destinate exclusiv dormitului și intimității personale; viața se derula în celelalte încăperi mai exotice.

Tyla se duse la chiuvetă și-și aruncă apă pe față ca să se trezească, profanând blesteme printre respirații la adesa fratelui ei și a oricui altcineva căruia îi ardea de jocuri de-a ghicitul la o oră atât de devreme dimineața. Apoi se uită la ceasul de pe perete - era zece fără cinci, ora locală. Vânătoarea de Comori va începe în puțin peste două ore, iar ea era încă aici, dormitând.

Rapid, ea s-a întins spre un sertar și a scos unul dintre combinezoanele ei spațiale. Toate uniforme spațiale erau, în esență, combinezoane dintr-o singură bucată, care acopereau corpul de la gât în jos, cu bocanci și mănuși incluse. Costumul ăsta era suficient de larg pentru a permite corpului să se miște liber la zero G, dar strâns de elastice la încheieturi, talie și glezne pentru a preveni balonarea necontrolată. Se etanșa în față cu un singur fermoar și se transforma cu ușurință într-un costum spațial prin simpla adăugare a rezervoarelor de aer și a unei căști.

Deși proiectul combinezoanelor spațiale era standard în întregul spațiul populat de oameni, unii indivizi și le-au personalizat prin diverse culori. Modelul cu semnătura Tylei, de exemplu, era un purpuriu regal original Bracht, cu arabescuri subțiri de argint peste tot corpul și benzi de argint pentru a simula bijuteriile. A intrat în costum, apoi și-a trecut un pieptene prin părul ei, care, lipsit de peruca roșu cu verde, era maro, tuns scurt. Ea și-a părăsit cabina și s-a cățarat în jos, două nivele mai jos.

La început, singura persoană pe care o văzu în cameră era Bred. Fratele ei geamăn era îmbrăcat, de asemenea, într-un combinezon spațial, care, în cazul său, era departe de a urma orice convenție. Combinezonul lui Bred era de un negru lucios, cu accente de gri, fără culorile strălucitoare care erau la modă pentru bărbați. Bred și-a lăsat părul să crească în mod natural, fără partea rasă din mijloc; era șaten, de lungime medie și avea tendința să se răsucescă în mod neașteptat peste frunte. Bărbișonul era la modă, dar barba lui Bred era una plină. Nu purta bijuterii. Într-o epocă în care microchirurgia optică corecta cu ușurință vederea defectuoasă, ochii lui Bred se despărțeau ca la bufniță în spatele ochelarilor maro cu ramă de corn. El a văzut o pereche într-un film holi și a fost atras de decadența lor; ei erau cea mai distinctă extravaganță a lui. Corpul și trăsăturile sale erau suficient de rotunjite pentru a-l face plinuț dar fără să pară gras. Colțurile gurii făceau gropițe când zâmbea, ceea ce se întâmpla adesea.

Zâmbea și acum uitându-se la sora lui care intra în Camera Desenelor. Ochiul său format observase că ea avea un mers de pițipoancă nesimțită, dar chiar și așa combinezonul spațial larg nu-i putea ascunde frumusețea extraordinară. – Sper că nu te-am trezit, spuse el într-un mod plăcut.

– Știi foarte bine că m-ai trezit. Tyla era într-o stare proastă în dimineața asta, nu chiar la fel cum plecase noaptea trecută, plină de bucurie gândindu-se la șansa de a cuceri lumea socială încă o dată. Bred se întreabă ce oare a putut s-o acrească atât de mult.

– Trebuia să te trezești dintr-un moment în altul, oricum, spuse el cu o ridicare din umeri.

– Asta nu mă încălzește deloc. Cine-i vizitatorul care ziceai că mă caută?

Bred aruncă un deget mare pentru a indica un robot care stătea lângă canapeaua lungă. Era un ovoid din durasteel lustruit nu mai înalt de un metru, cu un grătar care-i servea drept gură și numeroase membre retractabile. Ovoidul era cocoțat pe trei picioare scurte cu roți care îi permiteau să se miște liber în orice direcție.

– Ce e asta? întrebă Tyla suspicioasă.

– Eu, dragă domnișoară, a spus robotul, sunt Arbitrul care a fost încredințat lui Bred de Vrie participant la Vânătoarea de Comori în conformitate cu articolul VII, secțiunea 4 din Regulile Vânătorii. Numărul meu de serie este J17-H12C5. Am în posesie lista de articole pe care trebuie să le dobândească susnumitul participant în timpul Vânătorii de Comori, așa cum este prevăzut în articolele VIII și IX, și sunt singurul judecător al obținerii cu succes a fiecărui element, în conformitate cu

articolul X secțiunile 20 până la 25. Sunt, de asemenea, Arbitru oficial al Regulamentului Vânătorii și autoritatea finală privind orice chestiune referitoare la aceasta, în conformitate cu articolul XII secțiunile 1-3.

– Cu alte cuvinte, l-a întrerupt Bred, e spărgătorul oficial al distracției.

– Ca parte a îndatoririlor mele, a continuat robotul, articolul VII, secțiunea 23 îmi cere să rezum, înainte de decolare, regulile Vânătorii tuturor membrilor echipei care asistă participantul oficial. Este toată echipa prezentă acum?

– Nu încă, răspunse Bred.

Tyla se uită în jur, uimită. – Plecăm în două ore. Unde este toată lumea?

– Asta, rășări o voce austeră dinspre Miez, este ceva ce și eu aș vrea să știu.

Căpitanul Luuj Kirre intră în Camera Desenelor. Căpitanul Kirre era o neagresă înaltă, bine proporționată, cu o frizură scurtă și o mătură în loc de coloană vertebrală. Postura ei se înălța înfricoșătoare, iar combinezonul de un auriu metalic - cu insigna neagră de căpitan și blazonul negru-argintiu al familiei de Vrie afișate proeminent deasupra sânului stâng - se mula atât de tare încât uneori trosnea în mers. Fața ei era rotundă și senzual de frumoasă, dar impresia pe care o lăsa acum era marcată de niște ochi înfuriați și o mască de mânie îndreptățită.

– Stai ușor, Luuj, îi spuse Bred cu un zâmbet. – Vor apărea la timp. Întotdeauna fac așa.

– Sigur, spuse căpitanul, pufnind. – Și fără doar și poate cu aceleași scuze slabe pe care le au întotdeauna. Maestre de Vrie, te-ai deranjat să angajezi femei extrem de competente. Știu că le-aș putea transforma într-un echipaj de zbor competent, cu condiția să mă lași să instaurez un regim de disciplină adecvat.

Bred o privea cu interes. Nu încetase niciodată să-l fascineze faptul că o femeie atât de pasională, delicată și nesigură în privat ca Luuj Kirre ar fi putut fi tare ca durasteel-ul în fața unui public. În pat, era o creație a emoțiilor - odată, chiar o văzuse plângând. Dar în combinezon, nu mai rămânea nicio urmă din această feminitate umană. Presupun că, gândi el, avem cu toții fețe publice, pentru a ascunde punctele slabe pe care le considerăm că le avem în noi. Ar trebui să ne dăm seama că acele "slăbiciuni" sunt de multe ori atuurile noastre.

– Ferească spațiul, spuse el cu voce tare. – Ești deja destul de eficientă pentru toată echipa. Mi-e teamă că pot să iau doar o singură persoană eficientă la bordul navei.

– Dru e deja la bord, s-a oferit voluntar Tyla. Mi-a deschis noaptea trecută.

– Da, și eu am văzut-o cu puțin timp în urmă, adăugă Bred, încercând să calmeze mânia căpitanului. – Stătea în Camera Rec, ca de obicei, compunându-și Căntecele.

– Nici nu mă așteptam la vreo problemă din partea ei, zise căpitanul Kirre. – Ea e cea mai de încredere din tot lotul. Îmi doresc doar ca celelalte trei să fie la fel de conștiincioase ca și ea.

– Își fac bine treaba și ele, a spus Bred. – Dar întârzie. Mă întreb ce s-a întâmplat cu ele.

Semnalul sonor al ecluzei sună înainte să termine de vorbit. Bred, stând cel mai aproape de perete, s-a uitat la ecran, dar nu a recunoscut chipul vizitatorului. Apăsă placa senzorială a intercomului. – Cine e?

– Poliția.

– Poate că n-ar fi trebuit să întreb, murmură spre el însuși. Apăsă o altă placă și trapa exterioară s-a deschis pentru a lăsa să intre vizitatorii.

O mică gloată a intrat în Honey B. La început a intrat un ofițer de poliție uman, arătând destul de important în combinezonul său albastru strâmt cu nasturi de argint. Se încheia cu doi roboți de patrulare, niște mașini masive de doi metri înălțime și de cel puțin o sută cincizeci de kile fiecare. În mijloc, arătând dezordonate, dar fără regrete, erau două dintre membrele întârziate ale echipajului.

Sora Benning, astrogatorul lui Honey B, era o roșcată zveltă înaltă, și cu ochi verzi cu un aspect atât de sigur de sine, că putea părea arogantă dacă nu era atât de relaxată. Mai jos de fața ei, corpul ei era aproape băiețesc, un conglomerat de linii drepte unde ar fi trebuit să fie curbe. Dar trăsăturile

ce puteau părea stângace erau compensate de grația naturală a mișcărilor ei. Nu mergea niciodată - ea curgea.

Nezla Lustik, inginerul, era la extrema opusă, o explozie miniaturală deghezată în femeie. Era cu un cap mai scundă decât Sora și construită pe un calapod bondoc. Părul îi era maro, fața rotundă, iar corpul ei, bine dotat cu atribute feminine, era delicios, dar nu moale. Era la fel de robustă ca un robot de construcții, iar mișcărilor ei erau energice; prindea viața cu ambele mâini și cerea mai mult.

– Aceste două femei fac parte din echipajul tău? îl întrebă polițistul uman pe Bred.

– Nu știu pe nimeni altcineva care să le accepte, a recunoscut Bred. – Care este acuzația? Sau, cunoscându-le, ar trebui să spun acuzațiile?

Polițistul a scos o listă din buzunar și a început să citească. – Conduită indecentă, limbaj obscen, altercații publice, tulburarea liniștii, împotrivirea la arest, lovirea unui ofițer...

– Toate astea sunt contravenții, presupun? Bred întrerupse.

– Da domnule.

– Și presupun că dacă amenzile lor vor fi plătite, vor fi libere?

Polițistul se foi. – Ei bine, în mod normal, niște scandalagii ca aceste femei ar trebui să stea închiși un timp. Dar nu vrem să ne amestecăm în mod nejustificat cu Vânătoarea și, văzând că sunteți implicat, domnule deVrie, le vom elibera doar cu o amendă de data asta.

Bred își întinse deja degetul mare spre polițist. Omul și-a scos scannerul și l-a ridicat pentru a citi cipul. Au urmat câteva clicuri și un zumzet, apoi se aprinse o lumină verde.

– Mulțumesc, domnule deVrie, spuse polițistul. – Le voi elibera pe cele două în custodia dumneavoastră, dar trebuie să-mi promiteți că nu vor mai provoca probleme pe Huntworld.

– În două ore plecăm, l-a asigurat Bred. – Vor fi prea ocupate să deranjeze pe altcineva în afară de căpitanul meu.

Polițistul dădu sec din cap, apoi el și cei doi roboți plecară.

Chiar înainte ca ușa trapei să se închidă, Sora Benning se aruncă rapid spre unul din scaunele captușite, se așază cu picioarele întinse și închise ochii. Aceasta situație o lăsă pe Nezla singură, înconjurată de o un public întrebător. Inginerul s-a uitat în jurul ei. Expresia Tylei era una de nerăbdare, dar căpitanul Kirre fierbea de furie. Bred i-a arătat un zâmbet care era în cel mai bun caz imparțial.

– Nu am fost noi de vină, a început Nezla înainte ca altcineva să poată vorbi. – Stăteam în barul ăsta, ne vedeam de treabă, dădeam niște băuturi pe gât...

– Dădeai tu băuturi pe gât, răspunse Sora din scaun. Astrogatorul nu s-a deranjat nici măcar să-și deschidă ochii. – Eu dormeam.

– Da. Ei bine, oricum, stăteam acolo liniștite pe când curvarul ăsta mare și încrezut a venit la masa noastră, m-a pleznit pe spate și a încercat o tăvăleală la liber. Mă știi că-mi place să mă dau în bărci la fel ca oricine, dar era momentul greșit al ciclului, așa că i-am spus că nu, mulțumesc.

– I-ai spus să-și vadă de propriul utilaj, spuse Sora din fotoliu.

– Credeam că ai spus că dormeai, se plânse Nezla.

Sora deschise ochiul stâng. – Dar nu eram surdă, spuse ea. Ochiul s-a închis din nou.

– Ei bine, oricum, măgarul nu înțelegea refuzul. A început să fie mai îndrăzneț - probabil credea că orice femeie din bar e o curvă, nu? În cele din urmă, a trebuit să-l lovesc pentru a-mi apăra onoarea.

– De fapt, pentru a-ți apăra reputația. Te-a făcut frigidă...

– Nu contează cum m-a făcut, continuă Nezla repede. În orice caz, l-am bătut măr. Apoi, un prieten de-al lui a venit și a început să facă pe nebunu', așa că a trebuit să-l trosnesc și pe el. Apoi, primul tip s-a ridicat din nou și a sărit cu pumnul la mine, dar a ratat...

– L-am împiedicat eu, interveni Sora.

– Și s-au izbit de alți doi cretini de la bar. Apoi a început bătaia. Probabil că erau vreo patruzeci sau cincizeci de gherțoi care veneau spre noi...

– Șaptesprezece.

– STAAAȚI! Strigă căpitanul Kirre. – Nu-mi mai pasă cum voi două nenorocite produse de concepție defectuoasă a mamei zmeilor ați ajuns la starea asta de lucruri. Sunteți de acum amândouă sancționate. În timpul liber, veți curăța Sectorul III și aștept să văd fiecare centimetru pătrat de durasteel curat și strălucitor la următoarea mea inspecție. Clar?

– Dar căpitane... a început Nezla să protesteze.

– Nu se face recurs la această decizie, a spus Luuj.

Nezla se uită la Bred, dar acesta afișă doar un zâmbet fad, dădu din umeri și își întinse ușor mâinile. Căpitanul îi aruncă o privire de mulțumire.

– Voi două ar fi bine să vă schimbați în combinezoane și să dați raportul din nou aici, le spuse Bred. – Vom decola destul de curând.

Sora se ridică agilă din scaun și o luă înainte și așa cei doi delincvenți părăsiseră încăperea ca să urce la cabinele lor de dormit.

– Ei bine, acum știm unde au fost cele două, spuse Luuj cu un hohot. – Dar încă nu avem niciun semn de la doctorul Curdyn.

– Aud cumva că cineva îmi ia numele în deșert? a sunat o voce veselă pe ton contralto dinspre Miez și doctorul navei a intrat în Camera de Desen.

Vini Curdyn era o blondă căpșună cu ochi albaștri și un nas delicat, la jumătatea din înălțimea sau forma Sorei și Nezlei. Era deja în combinezonul de un albastru palid, cu benzi transparente prin locuri interesante și cu un caduceu roșu și alb deasupra sânului stâng. Mersul ei avea o cadență îngâmfată în timp ce trecea prin cameră.

– Când ai venit la bord? o întrebă Luuj.

– O, cam de cinci minute. M-am schimbat în combinezon, Cap, de aceea am răspuns așa de târziu.

– Trebuie să mi te adresezi după titlul meu complet, doctore Curdyn. Și cum ai ajuns la bord fără să treci pe aici?

– Am lăsat în jos scara de urgență când am ieșit noaptea trecută, răspunse trăgănat Vini. – M-am gândit că o să am nevoie să mă întorc la navă în grabă.

– E interzisă folosirea acestei scări, cu excepția cazurilor de urgență. Căpitanul Kirre se zburli mânioasă.

– Că bine zici, Cap. Depinde cum definești urgența, nu-i așa?

– Cum definești tu urgența, doctore?

– Doi ratați penibili mă urmăreau pe alei cu armele încărcate. Dar nu-ți fă griji - i-am pierdut înainte să mă întorc aici.

Luuj Kirre își aruncă mâinile în aer, se întoarse spre Bred pentru o clipă, apoi ieși țănoșă din cameră. – Du-te la Dru și spune-i să vină aici, spuse Bred după ea. Căpitanul își dresă vocea cu putere în timp ce dispăru în Miez.

Bred s-a adresat medicului. – Chiar nu ar trebui să-i faci asta, Vini. Subminarea autorității o face foarte nefericită.

– Îmi pare rău, șefu'. Cuvintele lui Vini puteau fi apologetice, dar tonul ei neastâmpărat o contraziceau. – Am fost o fată rea. Presupun că va trebui să mă concediezi acum, nu?

– Ce ai face dacă aș face-o?

– De ce? Aș fi putut fi un celebru chirurg de creiere dacă nu te-aș fi lăsat să mă convingi să mă înrolez la bordul casei ăsteia de nebuni. S-ar putea să mai am timp să învăț să tricotez lobotomii înainte ca senectutea să mă ajungă din urmă.

– Îmi pare rău, Vini, se rânji Bred înapoi spre ea. – Nu de data asta. Chiar s-ar putea să avem nevoie de un doctor în această croazieră.

Ea ridică din umeri și se strecură într-un scaun. – Ei bine, nu poți ucide o fată pentru că încearcă. De ce stăm aici înăuntru? Nu ar trebui să plecăm deja?

– Lucrul ăsta de aici, și Bred îi arată Arbitrul, vrea să ne țină o prelegere despre Vânătoarea de Comori înainte de a pleca. Trebuie să ne strângem cu toții și să ascultăm.

Căpitanul Kirre se întoarce în Camera Desenelor, și-i aruncă o privire lui Vini. În spatele ei, Dru Awa-om-anoth se uita, ca întotdeauna, ca un cățeluș lovit. Câteva momente mai târziu, Sora și Nezla au reapărut îmbrăcate în combinezoane. Al Sorei, spre deosebire de combinezoanele spațiale obișnuită, era strâns pe trup, accentuându-i toate colțurile. Era de un roșu strălucitor, cu o dungă albă care se întindea pe fiecare parte, de la bocanc la umăr. O linie albă subțire îi înconjură gâtul și se transforma într-o pereche de săgeți albe, îndreptate dinspre fiecare parte spre marginea de sus a fermoarului din față. Combinezonul Nezlei era de culoare albastru închis pe partea stângă și verde luminos pe dreapta, amestecându-se într-un desen verde și albastru în jos spre fermoar.

– În regulă, Arbitre, spuse Bred. – Trupa e aici. Rostește proclamația.

– Vânătoarea de Comori, a început robotul cu o voce metalică, este un concurs ținut o dată la fiecare douăzeci de ani, așa cum este descris în articolul III din Regulile complete, din care ați primit o copie la acceptarea cererii dvs. de înscriere și la care mă voi referi din când în când. Este deschisă oricărei creaturi conștiente masculine care poate plăti taxa de intrare, așa cum se prevede la articolul V secțiunea 2 paragraful 1b, 1c și 1f.

– Fiecărui participant i se atribuie un robot Arbitru conform articolului VII secțiunea 4. Fiecare Arbitru poartă în el o listă de obiecte sau experiențe pe care participantul trebuie să le obțină pe parcursul vânătoriei, așa cum este explicat în articolele VIII și IX, inclusiv. Aceste liste sunt atribuite la întâmplare participanților, în conformitate cu articolul IX secțiunea 4. Nu există două liste identice, așa cum este detaliat în articolul IX secțiunea 6, dar analiza computerizată în conformitate cu articolul IX secțiunile 8 și 9 a stabilit că toate listele sunt de dificultate egală.

– Fiecare listă poate conține între cinci și zece articole, așa cum se prevede la articolul IX secțiunea 7, pe care concurentul trebuie să le obțină prin orice mijloace poate, referința o găsiți la articolul X secțiunile 1-7.

– Articolele sunt dezvăluite concurentului unul câte unul, pe rând, așa cum se prevede la articolul XI secțiunea 1, iar următorul articol este dezvăluit doar când concurentul a obținut toate celelalte obiectele anterioare prevăzute la articolul XI secțiunile 3-5, sau au renunțat la dreptul de a le înscrie ca obținute așa cum se prevede la articolul XI secțiunea 6.

– Articolul XV, secțiunea 5 prevede că nu e obligatoriu să se obțină toate articolele pentru a câștiga; Câștigătorul Vânătoriei de Comori, așa cum se explică în Articolul XV, Secțiunile de la 1 la 3, este primul concurent care aterizează pe Huntworld cu mai multe articole obținute decât oricine altcineva. Articolul VII secțiunea 8 îmi cere totuși să subliniez că, din cele șapte vânători care s-au derulat anterior, doar la prima ediție s-a câștigat fără a avea toate elementele de pe listă.

– Participantul oficial poate primi asistență din partea oricărei ființe pe care o alege în timpul vânătoriei în conformitate cu articolul X secțiunile 14 și 15, însă trebuie să participe el însuși la adunarea obiectelor, așa cum se prevede la articolul X secțiunile 1 și 2. Orice întrebări privind procedurile pot fi adresate mie, Arbitrul vostru, eu fiind singurul Arbitru și autoritate finală pentru toate chestiunile legate de Vânătoarea de Comori, așa cum se explică în articolul XII secțiunile de la 1 la 3. Orice încercare de a săvârși fraude vă va descalifica de la Vânătoare, în conformitate cu articolul XIII secțiunile de la 1 la 82. Orice încercare de a-mi modifica fizic circuitele îmi va provoca explozia și vă va descalifica de la Vânătoare, așa cum se prevede în articolul XIII, secțiunile 83 până la 102. Există întrebări?

– Mă simt complet articulată, murmură Vini pe sub nas.

– Care este primul element de pe lista noastră? întrebă Tyla Arbitrul.

– Articolul IX secțiunea 11 îmi interzice să dezvăluie aceste informații până la Marea Decolare, când toate navele vor fi intrate pe orbită în jurul lui Huntworld.

Nezla aruncă o privire la ceasul de podea ornat din lemn natur adevărat. – Mai e doar o oră de acum!

– O oră, unsprezece minute și patruzeci și trei de secunde, pentru a fi mai precis, a spus Arbitrul.

Luuji Kirre se ridică, înjurând. – Și am stat să ascultăm o mașină în timp ce avem atâtea de făcut. Astrogator Benning și calcutea Awa-om-anoth, începeți imediat calculele pentru un traseu pe orbita planetei. Inginer Lustik, aștept ca verificarea traseului să fie efectuată în patruzeci și cinci de minute.

– Vrei să spui că trebuie să verific întreaga navă în doar patruzeci și cinci de minute? se văietă Nezla. – Nu se poate!

– Inginerul șef, Erin, de la bordul navei Explorer, a terminat odată verificarea completă în treizeci și șapte de minute, comentă Sora, ridicându-se ușor de pe scaunul ei. – Și Explorer era de zece ori mai mare decât Honey B.

Comentariile Nezlei la lucrurile interesante pe care Sora le putea face la bordul prețiosului său Explorer s-au pierdut pe când inginerul a pornit în jos prin Miez până în Sectorul VI pentru a-și începe munca.

În față, lângă consola principală din cabina de comandă a lui Honey B se aflau patru fotolii de accelerare. În cel mai din stânga, îndreptat spre consolă, se așeză Dru Awa-om-anoth, calcutea-ul. Deși Honey B avea câteva computere mai mici care să se ocupe de stocarea datelor dar și de funcțiile de rutină și întreținere a navei, nu era nevoie de altul pentru calcule astrogaționale. Dru era ceea ce numim "o persoană supradotată"; deși mintea ei era perfect normală în cele mai multe privințe, avea capacitatea singulară de a efectua orice funcție matematică în capul ei și de a produce răspunsul corect în doar câteva secunde. Un calculator uman, poate nu era chiar la fel de rapid ca o mașină, dar la bordul lui Honey B nu era nevoie să tăiem secunda-n două.

Lângă ea era Sora Benning, astrogatorul. Vorbea repede, cu tonalitate joasă, dar fără grabă. Ea i-a citit lui Dru ecuațiile, apoi i-a furnizat parametrii pentru această orbită. După doar o secundă, Dru îi aruncă înapoi răspunsul, iar Sora inseră numerele în panoul de astrogație. Cele două au petrecut multe ore lungi exersând și perfecționând această procedură până acum, era absolut automată.

În partea dreaptă a consolei se afla Nezla Lustik, inginerul. Bordul ei ținea sub observație funcționarea miriadelor de sisteme mecanice și electrice, care făceau ca Honey B să fie o unitate funcțională. În timpul momentelor critice ale operațiunilor de zbor, trebuia să se asigure că toate sistemele răspundeau la comenzi exact așa cum se dorea - iar dacă nu, era treaba ei fie să le corecteze fie să le compenseze fără să-și păărăsească locul.

Între Sora și Nezla stătea Luuji Kirre. Căpitanul trebuia să manevreze consola de comandă așa cum cânta un muzician la o claviatură, coordonând toate datele - parametrii orbitali de la astrogator și informațiile despre funcționarea navei de la inginer - astfel încât Honey B să poată zbura.

În spatele celor patru fotolii de accelerare pentru echipajul Operațiunilor de Zbor erau încă cinci fotolii, deși doar patru erau acum în uz. Bred s-a culcat confortabil în canapeaua din centru, urmărind doar pe jumătate spectacolul echipajului său. L-a mai văzut și înainte. La stânga lui era Vini Curdyn; medicul nu participa la operarea efectivă a navei și astfel îi era rezervat un loc pe un fotoliu de pasageri în Sectorul de Control. Tyla era așezată la dreapta lui Bred, mușcându-și buzele în așteptare nervoasă. În dreapta ei, Arbitrul era legat în mod ciudat într-un fotoliu, deși nu avea nevoie de protecție împotriva accelerației de ridicare.

Camera însăși era o capodoperă tehnologică. Sectorul de Control era situat în nasul navei, care se îngusta ca într-un vârf de glonț. Ferestrele erau incomode pentru o navă spațială de cursă lungă, dar Bred se mulțumise cu ce găsisese mai bun. Întregul perete interior, cu excepția consolei de comandă, era un ecran enorm trivid. Trei duzini de camere mici din jurul carenei transmiteau imagini ale împrejurimilor navei care se suprapuneau pe acest ecran. Efectul era ca și cum zidurile nu existau deloc, ca și cum fotoliile de accelerare erau în aer liber, neprotejate de coca din durasteel gros. În adâncimile spațiului efectul inspira uimire; acum însă, cu Honey B încă așezată la Spațiul Internațional Huntworld, singura vedere vizibilă era kilometru după kilometru de nave spațiale, așteptând semnalul să o ia la drum.

Marea Decolare era un eveniment secvențial. În calitate de câștigător al Vânătorii anterioare, Ambic Jusser a primit onoarea ceremonioasă de a fi primul care va pleca. Pentru familia DeVrie, datorită reputației de lungă durată a lor în Vânătoare, le-a fost alocat cel de-al doilea loc de plecare. Ordinea exactă nu avea niciun efect asupra concursului, deoarece niciunul dintre concurenți nu ar fi primit informații despre primul obiect până când toate navele nu ar fi ajuns pe orbită. Dar, dacă toate navele ar decola deodată ar fi un eveniment catastrofal pentru Societatea înnebunită de status social, deci Marea Decolare era soluția perfectă.

Cu cincisprezece minute înainte de începerea decolării, ochii ascuți ai lui Vini au văzut ceva pe ecranul trivid. – Priviți acolo.

Bred și Tyla i-au urmărit privirea. Treizeci și cinci de metri mai jos, o figură singuratică alerga prin mijlocul formelor ascuțite ale navelor. Se apropia de Honey B și, pe măsură ce se micșora distanța au putut să vadă că purta ceva. Flutura din mâini și striga, dar microfoanele de intercom nu erau suficient de sensibile pentru a permite oamenilor din interior să audă ceea ce spune el.

– Nu știu cine este, continuă Vini trăgându-l sarcastic vocea, – dar e clar că are tendințe suicidare. Dacă rămâne acolo când începe decolarea, va fi prăjit de viu.

– Pare că încearcă să ne spună ceva, observă Bred. – Știe cineva cine este?

Tyla se încruntă și se uită în depărtare. – Da, spuse ea dezamăgită. – Este un android care a reușit să intre și el în Vânătoare. Johnathan R, cred că-i numele lui.

– Mă întreb, ce vrea de la noi? cugetă Vini.

Androidul ajunsese la macaraua de lângă Honey B și începu să urce prin gravtub. – O să aflăm dintr-un minut într-altul, spuse Bred. Și începu să se desfacă din centuri. – Ar fi mai bine să merg jos să-l las să intre.

– Ești nebun, exclamă Tyla. – Sunt mai puțin de cincisprezece minute până la decolare.

– Păi, dacă domnul R își poate risca viața trecând prin acest câmp minat într-un moment ca ăsta, cel puțin pot să aflu ce crede el că e atât de important de discutat. Bred deschise ușa din spatele cabinei și se strecură în jos prin Miez spre Camera Desenelor.

A ajuns aproape de-odată cu sunetul soneriei ecluzei. Deschizând trapa exterioară, îl privi pe vizitator. Androidul era îmbrăcat de asemenea într-un combinezon spațial, gri simplu peticit în mai multe locuri. Cam ponosit, dar e un tip care arată destul de plăcut, se gândi Bred. Dar de când am început să mă întreb cum arată un android? – Bună, spuse el cu voce tare. – Cărui lucru îi datorez onoarea acestei vizite?

– Eu... eu am ceva pentru doamna DeVrie, se bâlbâi androidul. Arăta vizibil stânjenit, schimbându-și nervos greutatea de pe un picior pe celălalt.

– E ocupată acum, se pregătește pentru decolare. Eu sunt fratele ei. Dacă îmi dai mie orice chestie ai avea pentru ea, o să mă asigur că o s-o primească.

Androidul a ezitat un moment, apoi scoase un buchet de flori. Și erau flori adevărate; Bred își dădu seama de asta prin subtilitatea parfumului lor. – Acestea sunt pentru ea, spuse Johnathan. – Ca și scuze. Spune-i că îmi pare rău pentru felul în care s-au petrecut lucrurile aseară. Nu am avut nicio dorință să o insult sau să-i rănesc sentimentele. Doar că uneori devin un pic prea superemoționat.

Bred luă buchetul. Androidul se întoarse brusc și se întoarse în jos prin gravtub. Bred se holbă buimac la flori preț de câteva secunde, apoi urcă din nou prin Miez până la Sectorul de Control.

– Ei bine, despre ce era vorba? întrebă Vini în momentul în care el își făcu apariția în cameră.

– A venit să livreze ceva, răspunse Bred. El a aruncat ușor buchetul în poala surorii lui. – Asta. Buchetul ăsta e pentru tine.

Tyla a reacționat ca și cum i-ar fi aruncat o cutie de gândaci Dijenese. – Nu vreau nimic de la creatura aia.

– De ce nu? Florile adevărate se găsesc greu zilele astea.

– De ce ți-ar aduce flori un android? întrebă Vini, stârnită de un sentiment pervers de curiozitate.

Fața Tylei se făcu de un roșu aprins. Ea aruncă florile în grabă și acestea ajunseră pe peretele din spate al cabinei. – Cum ar trebui să știu de ce un andro face anumite lucruri?

– A zis că sunt drept scuză, a adăugat Bred, mai mult pentru a-i alimenta focul lui Vini decât pentru a-și edifica sora. – Nu a vrut să te insulte sau să-ți rănească sentimentele.

– Ce s-a întâmplat între tine și acel android? o împunse Vini pe Tyla.

Tyla voi să se topească pe podea. – Nimic. Nimic. NIMIC!

Până în acest moment, cei patru ofițeri de Operațiuni de Zbor au ignorat cele ce se întâmplau în spatele lor, concentrându-se asupra activității de a conduce nava. Acum, totuși, deranjul a scăpat de sub control. Căpitanul Kirre se întoarse pentru a privi încruntată spre pasageri. – Îmi doresc liniște în timpul procedurii de pre-decolare.

– El a mai spus, a continuat Bred fără milă, că-i pare rău pentru felul în care s-au petrecut lucrurile. Câteodată poate deveni puțin superemoționat.

– Ce ți-a făcut? Vini era acum foarte prinsă.

De data aceasta, Tyla a depășit roșeața normală și a trecut mult în gama infraroșu. Căpitanul Kirre i-a venit pe neașteptate în ajutor, urlând: – GURA!

Toate activitățile din cameră s-au oprit. Luuj îi privi un moment pe nelegiuți, apoi spuse: – Maestre deVrie, nu pot opera această navă cu astfel de distrageri. Dacă doriți să decolați după program, va trebui să mențineți liniștea în timp ce sunt efectuate operațiunile de zbor.

– Îmi pare rău, Luuj, se scuză Bred în timp ce își trăgea din nou centurile. – Tu ești șefa. Aruncă repede o privire la stânga. Vini dădea pe afară de o curiozitate abia reținută. El zâmbi.

La sol, putu să-l vadă pe Johnathan R alergând înapoi spre propria sa navă răblăgită, ajungând la ea și urcând înăuntru doar cu câteva minute înainte de începerea Marii Decolări. Bred clătină ușor capul cu gândul la gestul melodramatic al androidului.

Momentul Marii Decolări a sosit. La o jumătate de kilometru mai încolo, nava lui Jusser, mică, elegantă și construită pentru viteză, se ridica ușor în aer. Nu făcea nici rotocoale de flăcări, nici vuiet puternic, nici vibrații tumultuoase care să scuture pământul. În schimb, motoarele gravitaționale păreau să ridice vasul ca săgeata de dart fără efort înspre cer.

Seninătatea scenei era doar un efect vizual. Dacă ochiul uman ar fi putut detecta radiațiile de pe părțile extreme ale spectrului electromagnetic, spectatorii ar fi putut asista la o scenă de o violență incalculabilă. O întrepătrundere incredibilă ale forțelor gravitaționale, magnetice și electrice avea loc în interiorul contracurentului lui Hermes. Orice creatură vie capturată în acest câmp ar arde într-o fracțiune de secundă. Orice dispozitiv mecanic s-ar deforma sau topi. Erau multe povestiri despre oameni și mașini prinse accidental înun contracurentul unei nave spațiale, și toate erau pe departe de a fi plăcute.

Lui Hermes i-a luat două minute ca să dispară în cerul azuriu. Apoi a fost rândul lui Honey B. Căpitanul Kirre a acționat un întrerupător și generatoarele artigrav au prins viață vind liniștit. Printr-un paradox ciudat al fizicii, era necesar să se creeze o gravitație artificială de doi G în interiorul navei pentru a se putea genera un câmp antigravitațional în afară. Ocupanții cabinei au fost apăsați mai adânc în fotoliile lor. Când Nezla a anunțat că câmpul intern s-a acumulat suficient, Luuj a activat un alt comutator. Pământul de afară rămânea ușor în urmă pe când albastrul cerului se întuneca treptat. Femeile din Operațiunile de Zbor își țineau privirea lipită de consolele lor; nu-și permiteau să fie hipnotizați de panorama schimbătoare cât timp aveau încă de lucru.

Sora, monitorizându-și consola, a anunțat în cele din urmă că orbita lor a fost atinsă. Căpitanul Kirre a oprit motorul. Nezla, monitorizând echipamentele, a confirmat o clipă mai târziu că motorul extern a fost într-adevăr oprit, și că acum se putea dezactiva câmpul artigrav. Luuj a atins din nou comutatorul, oprind câmpul din interior, cu excepția acelor porțiuni ale navei unde artigrav-ul era permanent activat.

Schimbarea era bruscă. Cu o secundă mai devreme, pasagerii lui Honey B erau presați de o accelerație de doi G, iar în următoarea, erau complet fără greutate. Arcurile din fotoliile de accelerare au exercitat o ușoară împingere înainte și toată lumea se mișcă ușor în față ținută de centurile lor.

Acum, că erau în spațiu și operațiunile de zbor au încetat, Vini nu-și mai putu abține curiozitatea. – Ce s-a întâmplat între tine și androidul ăla? o descusu pe Tyla.

Cu lacrimi în ochi, Tyla se încurcă în chingile care o țineau legată de fotoliu. – Lasă-mă în pace! Strigă ea. Ridicându-se din fotoliu se bâțâi amețită prin cameră, în timp ce levitația îi exagera fiecare încercare sălbatică de a se îndrepta. Pereții ca de planetariu o făceau prea ușor să creadă că ar putea să plutească în derivă pentru totdeauna în acel vid și ea intră în panică. Mai mult de panică decât cu voia, mâna lovi placa touch a ușii. Fornăind nebunește, ea a roit-o înapoi spre cabina ei.

Vini se uita perplex la fețele tovarășilor ei. – Am spus ceva ce nu trebuia?

Au fost necesare aproape patru ore pentru a se finaliza Marea Decolare, iar Johnathan R a fost, normal, ultima nava care a decolat. Dar, în cele din urmă, și el a ajuns pe o orbită staționară în jurul planetei Huntworld și toți participanții s-au întors spre Arbitrii lor pentru a afla care ar putea fi primul element de pe listele lor.

Tyla nu s-a întors în Sectorul de Control și Bred începu să-și facă griji. Afacerea cu androidul trebuie că a rănit-o profund, își spuse el. Vânătoarea asta înseamnă enorm pentru ea și, în mod normal, nu ar fi pierdut un moment ca acesta.

Arbitrul, care a trecut prin întreaga procedură a Marii Decolări așezat placid în fotoliul de accelerare nepotrivit pentru el, a început brusc să țacăne. – În conformitate cu articolul IX secțiunea 12, sunt acum împuternicit să dezvălui coordonatele primei voastre destinații.

Sora era pregătită cu un stilus în mână. – Haide, spuse ea.

– 1.021; 0.2471; 0.6735; 7; 6.2913; 0.10194; epoca curentă. A doua planetă. Sora își scoase tabelele aproape înainte ca robotul să termine, verificând ecuațiile pentru a calcula un traseu de aici până acolo.

Robotul a continuat: – Planeta a primit numele comun de Lethe. Elementul pe care trebuie să-l obțineți este un Vis.

Capitolul 3: Un Vis din Lethe

Deși nu au inventat niciodată și nu au renunțat în mod deliberat la mijloace de transport autopropulsate - sau poate din cauza acestei anomalii - Letheienii au cultivat atât artele cât și științele observaționale, sociale și psihologice. Toate centrele lor urbane erau mici - nici unul cu o populație mai mare de o sută de mii de locuitori, cele mai multe sub zece mii - și erau planificate pentru maximum de confort fizic și psihologic. Străzile largi și parcurile frumoase caracterizau designul civic. Arhitectura Letheană era o minune a perfecțiunii; casele erau construite să dureze nu secole, ci milenii. Și chiar în aceste case, Natura nu a fost uitată, pentru că aproape fiecare casă avea grădina sa pe acoperiș, precum și multe ferestre pentru a lăsa să intre lumina soarelui dar și o curte largă pentru a separa casele una de alta. Nimeni nu se putea simți înghesuit într-un oraș Lethean.

Lethe ar fi putut fi exemplul utopic cel mai perfect din galaxia cunoscută, dacă oamenii ei nu ar fi comis suicid rasial...

-Gan Spols

Cea mai bună dintre toate lumile posibile

– Măi frate, ce bine e să fii din nou în spațiu, proclamă Nezla, întinzându-se viguros. – Urăsc gravitația.

– Ceea ce urăști, spuse Sora, sunt sutienele. Ea plutea într-un colț al Camerei Rec, cu ochii închiși și aparent adormită, dar nu chiar în întregime ieșită din conversație.

– Presupun, răspunse Nezla, – că încerci să faci o virtute din lipsa echipamentului.

– Dacă aș fi fost Sora, spuse Vini de pe masa de joc, – m-aș țâțâi complet la această remarcă...

Căpitanul Kirre a apărut în Camera Rec chiar în acel moment și a oprit reluarea învrăjbirii cu substrat prietenos. – Credeam că v-am dat la amândouă îndatoriri de penalizare.

– Am înțeles, căpitane, spuse rezervată Nezla.

– Atunci la muncă, amândouă. Mă aștept să văd Sectorul III strălucind mâine până la ora 13:00. Cei doi infractori au părăsit Camera Rec, Nezla într-un nor de frustrare și Sora, cu neobosita ei acceptarea liniștită.

Huntworld era la două ore în spatele lor, Lethe la nouă zile de aici înainte. Cu puține lucruri ce puteau merge rău în hiperspațiu, echipajul își intra în rutina obișnuită de plictiseală relaxată.

Luuji s-a întors spre angajatorul ei. – Mai aveți nevoie de serviciile mele?

Bred îi aruncă o privire superficială, căci era prea îngrijorat de soarta sorei lui pentru a putea fi interesat de orice altceva. – Nu acum.

– Atunci o să fac primul cart. Ea se împinse în perete și se repezi spre ușă. Chiar și în levitație, avea o trăsătură fermă care o diferenția de ceilalți.

Bred și-a îndreptat din nou atenția spre Vini. Doctorul plutea de cealaltă parte a lui peste masa de jocuri, folosindu-și imaginația hiperactivă în a crea scenarii ce-i distribuiau în rolurile principale pe Tyla și pe android. – Sau poate că au avut vreun fel de orgie, spune ea. – Vechii romani obișnuiau să facă sex cu sclavii lor; poate că petrecerea asta a fost un mare bairam de sex cu androizi...

Cu toată preocupările sale, Bred zâmbi. – Nu ai fost niciodată la una din sindrofiile astea. Eu am fost. Un singur lucru nu conțin, și anume orgii. Mă îndoiesc că măcar o singură emoție reală este permis să-i scape cuiva toată seara.

Vini nici măcar nu asculta. – Sex cu androizi, cugetă ea. Mă întreb dacă ar putea fi posibil. Știu că oamenii au construit roboți pentru asta. Androizii sunt material biologic; probabil că au toate echipările necesare. Nu ar trebui să fie nicio problemă. Mă întreb cum ar fi asta. Trebuie să verific.

Se întinse cu tot corpul ieșind din poziția ei relaxată plutitoare. Porțiuni transparente ale uniforme sale dădeau o priveliște deosebit de plăcută de urmărit. – Ne vedem mai târziu, șefu', spuse ea, îndepărtându-se în masă pentru a se îndepărta. – Am ceva cercetare de făcut. Se năpusti cu nerăbdare afară din cameră.

Asta i-a lăsat pe Bred și Dru singuri. Când nu dormea sau când era în exercițiul funcțiunii, Dru putea fi găsită invariabil plutind singură cu un compupad într-un colț al Camerei Rec, gândindu-se și scriind. Dacă ar fi fost întrebată, ea ar fi răspuns că își compune Cântecul ei. În momentul ăsta însă, ea ținea buchetul ușor ofilit, pe care l-a lepădat atât de vehement Tyla, și îl examina cu o fascinație intensă. Bred s-a dus la ea. – Dru, Tyla mă îngrijorează.

Dru se uită în sus când el îi rosti numele, dar nu spuse nimic. Puse deoparte florile și și-a dedicat întreaga atenție lui Bred.

– Ceva a șocat-o cam tare aseară la petrecere. Era tot fluturistică și emoționată înaintea Balului, iar apoi azi dimineață era pe marginea prăpastiei. Mi-e teamă că nu am ajutat la ameliorarea chestiunii, tachinând-o. Acum s-a exilat în cabină pentru un motiv pe care nimeni nu îl înțelege.

Ochii lui Dru empatizau profund. – Voi cânta Cântul meu de Îngrijorare Suavă, zise ea.

Bred dădu din cap. – Sigur, fă asta. Între timp, cred că ar fi bine să merg să o înveslesc puțin. El înotă spre

ieșire, simțind cum îl urmărește privirea lui Dru tot drumul până la Miez.

El a plutit spre înainte din Sectorul IV până la cabinele de odihnă din Sectorul II. Ușa de la cabina Tylei era închisă, iar semnul roșu-galben de afară avertiza că artigravul era pornit. S-a orientat în mod corespunzător și a bătut ușor în ușă.

– Du-te, lasă-mă, răsună vocea Tylei dinăuntru. – Nu vreau să vorbesc cu nimeni.

Bred a intrat oricum. Simți o smucitură bruscă și o rafală de vânt, în timp ce pași din levitația Miezului în câmpul gravitațional artificial din cabina Tylei. A închis ușa în urma lui pentru a anula presiunile atmosferice și privi cu sens la sora lui.

Tyla era întinsă pe patul suprapus, cu fața îngropată în pernă. Se uită în sus la el și mârâi. – Nu sunt angajată cu salariu. Am dreptul la un pic de intimitate, nu-i așa?

– Ești sora mea mai mică și trebuie să am grijă de tine.

Tyla își șterse cu pumnul unele dintre lacrimile de pe față, apoi își sprijini tot corpul într-un cot. – Ajută-mă atunci, dacă tot ai venit aici doar să-mi reamintești că ești cu șaisprezece minute mai mare decât mine...

Bred se așează ușor pe marginea micului birou construit în perete. – Nu, de fapt am venit să văd de ce ai pornit artigravul.

– Pentru că nu pot plânge ca lumea în levitație. Acum, lasă-mă în pace.

– Tocmai am atins miezul problemei, totuși. De ce plângi?

Ochii lor s-au întâlnit și, pentru o clipă, sufletul ei fu gol. – Sunt eu atât de diferită de ceilalți?

Întrebarea îl zăpăci pe Bred. – Nu sunt sigur ce vrei să spui.

– Nu sunt proastă, îmi cunosc reputația - căteia mică răsfățată, regină de gheață îngâmfată, secera balului. Am treizeci și trei de ani și nu m-am căsătorit niciodată. Oricine s-a căsătorit cel puțin o dată până la vârsta asta, chiar și tu. Eu ce am?

– Viața cu Barb a nu prea a semănat cu o căsătorie, zise Bred, cu colțurile gurii răsucite într-un zâmbet subțire. – Mai mult a fost un joc continuu de "crezi că poți face asta". Și să fim serioși dar mama și tata ne-au lăsat niște standarde destul de înalte cu care să comparăm căsătoria. Nu sunt mulți care să se potrivească cu ce au avut ei.

Ea privi din nou în derivă dar momentul special a trecut. – Nu-mi ești deloc de ajutor.

– Chiar vreau să fiu, Tilli. Povestește-mi despre Bal.

– Să nu mai folosi numele ăsta ridicol niciodată. Și cred că am fost destul de clară că nu vreau să discut despre asta.

– Tăcerea ta doar înrăutățește lucrurile, să știi. Lași oamenii să-și folosească prea mult imaginația. Vini reconstruiește în mintea ei tot felul de posibilități, inclusiv orgii între oameni și androizi.

– Bred, spuse Tyla cu dinții încleștați, – Vreau să o concediezi.

– Ăăă! Cine?

– Pe doctorița aia. Vreau să o concediezi imediat.

Acest lucru sună serios, se gândi Bred. – De ce ar trebui să fac asta?

– Pentru că mă irită, de aceea. Și o înnebunește și pe căpitan. În plus, îți cere întotdeauna să o dai afară, nu-i așa?

– ăsta e doar un joc pe care îl jucăm noi. Nici unul dintre noi nu e serios. Și asta e nava mea - așa că voi ține pe salariu echipajul care îmi place mie.

– Ai spus că aș putea să conduc eu Vânătoarea.

– Desigur, a răspuns Bred, – pentru că nu dau doi bani pe aceste jocuri prostești pe care le joacă prietenii tăi din Societate. Dacă nu ar fi fost Vânătoarea de Comori, mama și tata ar mai fi încă în viață azi.

A văzut-o chircindu-se la acea lovitură necinstită. Am venit aici să o înveselesc, nu să o rănesc mai tare, își spuse el și imediat schimba tactica. – Dar tu ești responsabilă doar de Vânătoare. Încă plătesc salarii acestor femei. Și chiar dacă aș concedia-o, nu pot să o dau afară în hiperspațiu - ar trebui să o lăsăm undeva, și asta ne-ar abate mult timp din Vânătoare.

El zâmbi șmecherește. – În afară de asta, unde aş găsi un alt doctor în părțile astea care să fie la fel de bună să mă... consulte?

Fără voia ei, Tyla a lăsat să-i apară un zâmbet pe față. Făcu un efort real pentru a nu-și lăsa colțurile gurii să se ridice și aproape a reușit. – Bine, Bred, ai câștigat. Poate să rămână. Dar să n-o văd în față.

– Bine. Sper doar să nu te îmbolnăvești. Promiți să ieși din cabină cândva în următoarele câteva luni? Va fi destul de plictisitor aici, fără tine.

Tyla închise ochii pentru o secundă, îi deschide și se uită la fratele ei cu capul înclinat amuzant într-o parte. – Bruder mein, oftă ea, – sunt momente când chiar nu te înțeleg.

Bred se ridică și se îndreptă spre ușă. – Nici măcar să nu încerci, Tilli. Nu merit.

– Și nu-mi mai spune așa! Strigă ea pe când ușa se închise în spatele lui.

Bred avuse dreptate; lucrurile chiar au devenit plicticoase în cabina ei, cu doar două călătorii scurte în fiecare zi pentru a cere mesele gata pregătite de la Bucătărie, când era foarte probabil să nu fie nimeni altcineva pe acolo. Nu erau chiar atât de multe cărți pe care le-ar putea citi în biblioteca aparent nelimitată a lui Honey B. Nu erau chiar atât de multe holi-uri pe care le-ar putea vedea singură. Tyla deVrie era un animal social. Ea trebuia să interacționeze cu oamenii, chiar dacă singurii din jurul ei erau fratele și echipajul lui, în fața căruia se făcuse de râs așa de tare.

După patru zile de izolare, Tyla și-a părăsit cabina și a înotat în spate înspre Camera Rec, centrul activității sociale a navei. În mod surprinzător, camera era pustie, cu excepția lui Dru Awam-anoth, care plutea ca întotdeauna într-un colț compunându-și Cântecul ei.

Tyla se uită în jur. – Scuză-mă, Dru, dar unde sunt ceilalți?

– Căpitanul stă de cart în Sectorul de Control. Toți ceilalți sunt adunați în Teatru pentru un consiliu de război despre Lethe.

– Mulțumesc. Chiar înainte de a se retrage complet din sală, remarcă cum Dru își alocă din nou toată atenția compupadului.

Teatrul, proiectat pentru vizionările de grup ale holi-urilor din vasta biblioteca a navei, se afla imediat în fața Camerei Desenelor. Ușa era deschisă și Tyla o putea auzi pe Vini vorbind. Se opri și aproape s-a întors să meargă în camera ei. În cele din urmă, întărindu-și nervii pentru acest supliciu, a înotat în Teatru pentru a se alătura celorlalți.

– Cabinele de Vis, spuse Vini. – Ei... A văzut-o pe Tyla intrând și se opri. Toți ochii s-au întors spre ușă, iar Tyla s-a simțit mai nervoasă chiar decât când a debutat cu mulți ani în urmă.

– Aș vrea să profit de această ocazie pentru a-mi cere scuze tuturor pentru comportamentul meu nepotrivit din Sectorul de Control zilele trecute, spuse ea încet. Tonul ei era hotărât; însă ochii ei refuzau să întâlnească alți ochi. – Am fost afectată de începutul Vânătoriei, probabil mai mult decât mi-am dat seama. Sper că îmi veți permite să mă alătur discuției voastre.

– Desigur, spuse Nezla. – Toți mai dăm rateuri din când în când.

– Sunt încântat să te văd, spuse Bred, aranjându-și ochelarii pe podul nasului. – Ai promis să conduci Vânătoarea și nu eram sigur cum o să faci asta din cabina ta.

– Hai alături de noi, a invitat-o Vini. – Deși dacă ai mai fi lipsit încă o zi, aş fi câștigat piscina.

– Mulțumesc, spuse Tyla, ignorând comentariul lui Vini, în timp ce înota în încăpere. – Care era mai exact subiectul discutat?

– Cabinele de Vis, spuse Vini. – Cei mai mulți experți sunt de acord că acestea au ucis Letheenii. Biblioteca navei are tot felul de materiale de cercetare, inclusiv un text de psihologie avansată, care vorbește despre cabine foarte detaliat - sau cel puțin cel mai detaliat posibil.

– Exploratorii au găsit aceste cabine în fiecare oraș important. Probabil că erau destul de populare. Multe dintre ele încă mai sunt funcționale - Letheenii aștia construiau lucruri rezistente. Într-un anume fel, partea activă din aceste cabine induce vise în mintea celui dinăuntru. Letheenii

erau stăpâni ai științei psihologice, așa că probabil știau totul despre minte - sau cel puțin suficient pentru a-l elibera de realitate.

– Singurul mod în care știm despre acest lucru, desigur, este din experiența directă. Primii oameni care au intrat în acele cabine au fost prinși în fanteziile induse. Nu au mai putut fi scoși din starea de vis. Au trebuit să fie hrăniți intravenos pentru o vreme, dar tot au murit. Asta s-a întâmplat, probabil, și cu Letheenii - s-au dus la cabine, s-au cuplat într-un Vis și au murit încet. Literalmente au visat până la moarte.

– Nu știau că cabinele îi vor ucide? întrebă Bred.

– Trebuie că știau. Nu văd cum ar fi putut rata faptul că nu existau clienți care să revină. Dar poate că au vrut să moară. Sau poate că nu le păsa deloc. Poate că ei și-au făcut lumea un pic prea perfectă și au avut nevoie de o diversiune cu orice preț.

– Să știți că avem și noi analogii noștri umani. În secolele al nouăsprezecelea, douăzeci și douăzeci și unu, când substanțele halucinogene se aflau încă în stadii experimentale și nu se putea anticipa efectul specific care va fi obținut, oamenii au luat droguri doar pentru a simți extazul pur sau pentru a scăpa de o realitate opresivă. Unii au murit, dar asta nu a oprit pe nimeni altcineva. Și dacă aș fi avut chef să mă sinucid, Cabinele de Vis ar fi fost probabil cel mai plăcut mod de a o face.

– Cred că nu-i corect, spuse Nezla. – Robotul ăsta te bagă la moarte sigură.

Sora, care până în prezent a asistat la ședință relaxată și cu ochii închiși, a ales acum să vorbească. – Unii oameni au supraviețuit, spuse ea.

– Așa să fie? Nezla se întoarse spre Vini pentru confirmare.

– Da, dar pe Hippocrate dacă știi cum. Doar scoaterea unei persoane din cabină nu face niciun bine - odată ce modelul Visului este creat în creier, el formează un ciclu de auto-perpetuare. Probabil cabina modifică ușor chimia creierului pentru a face Visarea un lucru permanent. Cunoștințele noastre asupra modului în care funcționează creierul sunt atât de lacunare și limitate încât nu putem inversa singuri procesul. S-a încercat tratament de șoc, lobotomie și alte forme de intervenție chirurgicală fără niciun rezultat.

– Dar ai spus că unii au supraviețuit, repetă Nezla.

– Da, doi oameni, dar s-au scos singuri. Testele psihologice pe care le-au făcut ulterior le-au arătat că erau persoane cu o voință neobișnuit de mare. Ce e mai rău, e că au refuzat să descrie exact ce s-a întâmplat cu ei în timp ce se aflau sub influența cabinei. Ei au spus că este o experiență prea personală pentru a fi vreodată împărtășită. Au confirmat că fiecare dintre ei au avut Vise, dar au refuzat să spună despre ce fuseseră ele. Iar pentru ieșirea din vis, relatările lor erau similare - doar s-au hotărât în mintea lor că au vrut să fie treji și asta s-a întâmplat. Amintiți-vă că aceștia erau oameni cu o voință deosebit de puternică - mult mai puternică, probabil, decât oricine de la bordul acestei nave.

Bred s-a întors spre Arbitru. – Ce se așteaptă de la noi ca să îndeplinim această cerință?

– Dumneavoastră, în calitate de participant oficial, și orice alt membru al echipajului dvs. care ar dori să facă acest lucru, trebuie să intrați într-una din aceste Cabine de Vis care este în stare de funcționare și să permiteți începerea procesului de Visare. Odată început, voi iniția anumite teste pentru a mă asigura că sunteți într-o stare de Vis. Dacă certific faptul că sunteți, în conformitate cu articolul XII secțiunea 8, atunci acest articol va fi considerat obținut în conformitate cu articolul XI secțiunea 2 și putem trece la următorul punct din lista dvs.

– Și nu-ți pasă dacă ieșim din transă sau nu, corect?

– Asta nu mă privește, spuse Arbitrul. – Sunt doar prezent aici pentru a mă asigura că îndepliniți condițiile Vânătorii.

– Dar dacă nu ieșim din transă, replică Tyla, – nu vom mai putea continua Vânătoarea.

– În acest caz, spuse robotul placid – veți pierde.

– Mulțam de ajutor, mormăi Nezla.

– Soră mai mică, îi spuse Bred Tylei cu un zâmbet ironic pe față. – În ce te-am lăsat să mă bagi? Își întinse brațele în față într-un gest leneș. – Bine, echipă, întrebarea ce se pune în fața noastră este, ce facem noi despre asta?

– Vorbind din punct de vedere pur medical, răspunse Vini, – cea mai sănătoasă alegere a voastră ar fi să fugiți ca de dracu' în direcția opusă. Încă veți avea o șansă de câștig dacă nimeni altcineva nu-și completează toate obiectele de pe lista lor.

– Niciodată! Spuse vehement Tyla. – Ambic Jusser își va strânge toate elementele, puteți să fiți siguri de asta. Nu putem renunța la primul, sau vom fi pierdut încă înainte de a începe.

– Bine, spuse Bred cu un ton liniștit. – Am hotărât că voi intra eu într-una din aceste cabine.

– Și eu merg cu tine, insistă Tyla. – Ești la Vânătoare din cauza mea, și chiar am promis că voi face cea mai mare parte a muncilor. În afară de asta, ești prea slab de înger ca să ieși singur.

Bred a înălțat din umeri. – Mulțumesc pentru votul de încredere. Deci, noi doi vom merge împreună.

– Și eu, zise Nezla pe un ton ascuțit.

– Nu, răspunse ferm Bred. – Doar Tyla și cu mine. Restul va trebui să stea pe margine și să încerce să ne ajute. Cum rămâne cu scoaterea noastră de acolo?

– Pot să concep un dispozitiv motorizat cu brațe waldo, pentru a vă trage pe voi doi afară, fără să fiu nevoită să intru și eu, spuse Nezla. – Dar Vini tocmai a spus că nu ar face prea mult bine.

– E mai bine decât să ne lași să putrezim acolo, spuse Bred. S-a întors apoi la medic. – Vini, ce poți să faci să ne ajuți?

– Cine știe? Aceasta este o problemă pentru un psiholog fiziolog, ceea ce nu sunt. Sunt doar o persoană drăguță pasionată de medicina internă. Este în afara ariei mele de expertiză. Poate ar trebui să mă concediez și să-ți găsești un specialist. Există unul bun pe Tartarus pe care l-aș putea recomanda. Dar, dacă mă gândesc mai bine, nu ți-ar plăcea - e prost la pat.

Bred strânse din umeri. – Atunci cred că rămân cu tine. Nu te poți gândi la nimic?

– Drogurile ar putea funcționa, spuse Sora fără să-și deschidă ochii.

– Cee?, ziseră Vini și Bred împreună.

Sora își deschise ochii pe jumătate. – Un membru al echipajului de pe Explorer a venit odată cu o boală nervoasă de pe o planetă pe care am vizitat-o. A avut lungi accese de alienare - nu putea deosebi visele de realitate. Doctorul navei, Haffiel, l-a tratat cu halucinogene și, în cele din urmă, l-a vindecat.

– Ce fel de halucinogene? întrebă Vini.

– N-aș putea spune, răspunse Sora, închizându-și din nou ochii.

– Ce zici de asta, Vini? întrebă Bred. – Crezi că ar funcționa?

Medicul a intrat într-o dispoziție speculativă. – Greu de spus. Căile convenționale de abordare ar încerca să spargă starea de vis, nu să o amplifice. Dar abordarea convențională nu a funcționat, nu-i așa? Nu se știe încă sigur de ce administrarea de amfetamine anumitor copii hiperactivi are efect de încetinire. Să lupți împotriva unui grup de vise cu altul, nu? Aș putea încerca să amestec niște substanțe psihedelice. Dar ce ar trebui să folosesc? Care dintre ele? Era evident pierdută de lumea normală în timp ce contempla posibilitățile.

– Păi, se pare că Vini e prinsă de ceva, spuse Bred. – Când începe să radieze așa, de obicei e preferabil să mergem pe o soluție de avarie. Mai are cineva orice idee?

Privi în jos pe toată lungimea camerei. Toți se fățiau incomod, cu excepția Sorei, care dormea mai departe. – Presupun că asta concludă acest consiliu de război, continuă Bred. – Nezla, începe să lucrezi la acel waldo al tău, și o vom lăsa pe Vini aici să-și rezolve problema. El a început să înnoate spre ușă și toți ceilalți, cu excepția doctorului, i-au urmat exemplul.

– Aă, șefu'? spuse Vini, sărind pe moment din transă, m-am documentat despre acel android. Ei pot să facă sex - sunt și potenți și fertili. Aceștia pot coabita cu oamenii naturali și chiar se pot reproduce. Bineînțeles, asta nu garantează cât de bine o fac în pat...

Tyla s-a prefăcut că nu o auzise pe când ieșea din cameră.

Vântul îi sufla călduros în spate, pe când echipajul de pe Honey B coborî pe strada pustie. Nu exista nicio modalitate de a ști exact cât timp a trecut de când a murit ultimul Lethean. Într-un ordin de mărime normal, cele mai bune teste științifice spuneau că au trecut câteva milenii.

Strada, o dată mărginită frumos cu copaci, era acum sufocată de vegetație, o mică junglă; Singura modalitate prin care știai că era o stradă era că era delimitată de clădiri pe ambele părți. Sub picioarele lor, ceea ce inițial fusese pământ tasat pentru transportul animalier lăsa acum să crească un câmp de iarbă și buruieni care le ajungeau intrușilor până la talie.

Clădirile încă mai rămăseseră în picioare, mărturii mute ale geniului și meseriei constructorilor lor. Dar Timpul nu a fost cu totul îngăduitor. Fiecare casă avea crăpături mari, care se prelungeau aproape pe toată lungimea clădirii. Grădinile de acoperiș, care odinioară erau mândria locuitorilor, s-au sălbăticit; viile acopereau acum pereții majorității caselor, înfășurându-le într-o îmbrățișare fără dragoste. Vopseaua se decolorase de pe case, sub strălucirea slabă, dar constantă a soarelui roșu de deasupra și fusese înlocuită cu petele nenumăratelor excremente de păsări.

Orașul găzduia încă o viață abundentă. Insectele se agitău în roiuri, ripostând înfuriate de invazia oamenilor. Niște animale mici, asemănătoare rozătoarelor, priveau timid din siguranța vizuinelor lor. Alte animale nu chiar așa de mici populau și ele aceste străzi; membrii echipajului au putut zări uneori ceva mare care se mișca prin tufe.

Grupul de pe navă era alcătuit din Bred și Tyla, Arbitrul, Vini, Nezla și Luuj, care împingeau mașinăria construită în grabă de Nezla pentru a-i scoate pe Bred și Tyla din Cabină odată ce Arbitrul va confirma că Visau. Toți meraseră în tăcere prin acest oraș fantomatic, uimiți atât de grandoearea care a fost odată, cât și de devastarea liniștită ce s-a așternut de atunci.

Camera de Vis era ușor de remarcat. Se pare că orașul o ținuse ferită de Natură - sau poate că Natura refuzase să o revendice ca fiind a ei. Stătea însingurată într-un parc arid. Câteva smocuri de iarbă s-au încăpățânat să umple golul, dar, dintr-un motiv necunoscut, pe trei metri în jurul cabinei solul era mort și devastat - un deșert în mijlocul junglei.

Cabina era cubică, măsura șase metri pe o laterală, și părea să fie făcută din beton curat. Zidurile sale, ca și cele ale altor clădiri din oraș, aveau crăpături și erau ornate cu excremente de păsări. În centrul zidului dinspre stradă se afla o intrare de trei metri înălțime și doi lățime. Nu mai intrase nimeni în clădire de secole, ea așteptând cu răbdare tot timpul ăsta ca noi victime să pășească prin pânzele moi de păianjen.

– Incredibil! șopti Nezla. Inginerul din ea reacționa la întregul pe care-l forma orașul altă dată.
– Țștia chiar șțiau bine să construiască.

Bred aprobă din cap. – Chiar prea bine. Dacă aceste Cabine de Vis n-ar fi rămas în picioare tot timpul ăsta, n-ar fi trebuit să venim aici.

Deodată bătu din palme. Zgomotul ascuțit se reflectă prin ruinele liniștite, sperind niște păsări din copacii din apropiere. – Atunci, să începem. Mașinăria funcționează bine?

– Ca întotdeauna.

– Vini, ai descoperit deja ce o să ne faci?

– Nu complet, șefu'. Aș fi vrut să-mi dai încă vreo două zile să lucrez la asta.

– Nu avem timp, îi întrerupse Tyla. – Trebuie să-l batem pe Jusser.

Vini ridică umerii. – Sunt viețile voastre în joc. Eu sunt doar angajată.

Bred se întoarse spre sora sa. – Tu nu trebuie să vii cu mine, șțtii doar. Eu sunt singurul care trebuie să intre acolo.

Tyla clătină din cap. – Eu merg. Șțtii că nu poți face niciodată nimic bun fără ajutorul meu.

– În regulă, oftă Bred. Se întoarse spre celelalte femei. – Aveți grijă să nu ne scoateți înainte ca Arbitrul să verifice că Visăm într-adevăr. Nu mi-ar plăcea să trec a doua oară prin toată treaba asta.

El merse fără ezitare până la ușă și se opri. Tyla avansa chiar în spatele lui, pas cu pas. – Sper să nu crezi despre mine că nu sunt un gentleman, soră mai mică, zise el, – dar aş vrea să intru primul.

Au intrat în cabină. Era întuneric, singura lumină fiind cea care se strecura prin ușa deschisă. Când ochii se obișnuiră, au putut vedea că clădirea era doar un cub gol, cu ziduri de o jumătate de metru grosime, iar restul era spațiu deschis. Interiorul era din același beton gri ca și exteriorul, plictisitor și fără arabescuri. Pe peretele din spate era o bancă din beton, formată astfel încât să se potrivească cu spatele constructorilor autohtoni și mult prea îngustă pentru a se potrivi cu forma oamenilor. Bred se așeză pe jos pe podeaua de beton prăfuită, iar Tyla, după o ezitare de câteva clipe, se așeză lângă el.

Au așteptat în tăcere să apară evenimentul minune. Se uitau la pereți, la tavan, la podea, la orice, dar nu și unul la celălalt. – De ce nu se întâmplă ceva? spuse Tyla în cele din urmă. – Nu crezi că am ales o Cabină care nu funcționează, nu-i așa?

– Să-i dăm puțin mai mult timp, răspunse Bred. – Dacă nu se va întâmpla nimic în următoarele cinci minute, vom

VIOLET

părăsi cabina.

– Ce a fost asta?

– O, atunci ai

ALBASTRU

simțit și tu asta? Uite se întâmplă din nou. Cred că

VERDE

procesul începe să funcționeze. Tyla s-a cutremurat. – Dar ce e

GALBEN

scopul acestor flash-uri

PORTOCALIU

de culoare?

– Mi se pare că

ROȘU

treaba asta încearcă să se prindă de sistemul nostru nervos

NEGRU

pentru a vedea cum vom reacționa la diferiți

NEGRU

stimuli.

Tyla prinse ideea. O, întocmai ca un

RECE

muzician ce își reglează instrumentul înainte de

FIERBINTE

concert sau ca o cântăreață ce cântă solfegiul înainte de o interpretare.

– Exact.

DURERE

– Ei bine, a recunoscut Tyla, – face o destul de impresionantă

PLĂCERE

treabă. Toate aceste lucruri eu le simt

NETED

reale. Tre-

ASPRU

mură din nou. – Bred, sunt speriată. Vocea ei deveni puțin copilăroasă. Se apropie, iar el își puse brațul în jurul ei pentru a o liniști.

AMAR

– Nu-ți face griji, zise el. – Fratele mai mare este

ACRU

DULCE

SĂRAT

TARE

ÎNCET

PUTERNIC

SLAB

RAPID

ÎNCET

LUMINĂ

ÎNTUNERIC

Soarele roșu mic își ducea lupta zilnică cu îngrămădeala ceței de seară și, ca de obicei, pierdea. Pe undeva în copaci, un lassadet ciripea încet, salutând apropierea întunericului. În depărtare începu să se audă clip-clap-ul lent al vreunui întârziat ce se străduia să se întoarcă acasă călare pe norstanul lui obosit. Aerul era curat și avea aromă delicioasă de vin de ornandar.

Bredakon privi în jos pe bulevardul învăluit de ceață. Era acolo, chiar la limitele percepției vizuale. Tyladerm s-a întors, era acasă în cele din urmă. Voia să strige, să danseze, să joace vaska cu o plăcere sălbatică, dar știa că o astfel de manifestare ar fi indecentă. Deci, el doar rămase acolo în mijlocul străzii, așteptând cu nerăbdare să se apropie minunatul ei corp împrășcat cu violet.

– Grăbește-te! strigă el când ea era destul de aproape să-l audă. – Malathin-ul a început deja. Nu vrem să ajungem prea târziu.

Tyladerm merse șovăit și leneș și îl privi timidă. – Asta-i urarea de bun venit pe care-o primesc? a întrebat ea.

Ca răspuns, Bredakon își ridică tentaculele spre ale ei, iar cei doi se opriră pentru o clipă, cu tentaculele lor înlănțuite cu iubire. Era ca prima noapte de plăcere ce revenea în grabă în mintea lor. Ambii puteau să simtă aura, ambii agățați de momentul ăsta prețios, fără să vrea să se despartă din nou.

În cele din urmă s-au desprins din îmbrățișare și împreună, au început să se îndrepte spre clădire. – Mare este Zethos, suspină Tyladerm nostalgică, cu cei patru ochi strălucind de fericirea regăsirii.

– Și mai mari suntem noi cei care îl facem pe Zethos să fie flad, răspunse Bredakon cu o voce blândă și delicată. Și împreună ei

Durere fulgerătoare, arzând în piciorului stâng din față. Akkabred se întoarse panicat și privi în toate direcțiile, dar totul era la fel. Focul, dușmanul universal, nu-și terminase treaba cu el. Flăcările au răbufnit peste tot, distrugând casa și transformându-i pământul într-un câmp de foc.

– Ajutor! a auzit-o pe Nastyla strigând în spatele lui și s-a răsucit din nou. Acolo, în cea mai aprinsă parte a infernului, carapacea ei crăpase de la căldură, iar ochii i s-au întredeschis cu groază. – Te rog, ajuta-mă!

Se îndreptă spre ea, hotărât să o salveze, când dintr-o dată, între ei, apărea un animal lapda înnebunit.

Pe un deal primăvărat, câțiva snardlingi printre plante.

– Ai grijă! A țipat unul, pe când peste celălalt s-a aruncat o fiară mard.

Ce însemnau toate lucrurile astea?

CABINA, PĂREREA MEA, ÎNCEARCĂ SĂ NE ÎNGHESUIE PE NIȘTE MODELE STANDARD. NU NE-AM POTRIVIT CU ELE.

Evident. Dar se pare că s-a oprit acum. Cred că renunță, nu-i așa?

NU, PROBABIL CĂ VA ÎNCERCA ALTE MODELELE PÂNĂ CÂND VA GĂSI UNUL CARE SE VA POTR

O zi relaxantă acasă pe domeniul familiei, undeva în grădinile care înconjurau conacul. Ele erau numite grădini, dar și pădurile amenajate ce înconjurau Versailles erau denumite tot grădini. Un picnic, spuse Naija deVrie, iar soțul ei, Orren, zâmbi aprobator. Gemenii, de opt ani, țipau ambii de fericire. Deci bătrânii deVrie, copiii și Dădaca găsiră un loc în pădurea planificată, care era umbroasă, fără a fi prea rece, vremea perfectă pentru a te juca în pădure.

– Putem să mergem să căutăm cuiburi de păsări? îi întrebară Bred și Tyla pe părinți.

Naija deVrie: păr blond lung și mătăsos curgând în jos pe umeri, cu fața ca o rază de soare, buze râzânde, o voce de fructe proaspete care așteaptă să fie culese și mâncate. – Aveți grijă să vină și Doica împreună cu voi. Nu vrem să vă pierdeți.

Orren deVrie: care știe ce vrea dar cald, strict și iubitor, un corp puternic și sănătos în plenitudinea condiției fizice, voce profundă și ochi strălucitori. – Distrăți-vă. Nu stați afară mult.

O plimbare prin pădure, mergând încet la început, cu Dădaca venind în spatele lor (lasă copii să se distreze, nu-i lăsa să se rănească). Pe urmă mai repede; Dădaca începu să rămână în urmă. (O Dădaca robot ar fi putut ține pasul cu orice; Dădaca umană era mai la modă.) – Așteptați-mă, strigă ea. Gemenii râseră și fugiră în pădure, până când Dădaca fu complet pierdută din raza vizuală. Doar strigătele ei răzbăteau îndepărtate printre copaci.

Șerpuiră prin pădure pentru un timp, bucurându-se de zi și de loc, fără a face nimic important. Apoi, – Să-i spionăm pe mami și pe tati!, sugeră Bred.

Se strecurară prin tufișuri, cu grijă să nu facă cel mai mic sunet care să le trădeze apropierea. Se uitară. Părinții lor goi, luptându-se la pământ, mormăind, gemând. Măinile Naijei încleștate pe spatele lui Orren, picioarele fixate în jurul taliei lui. O șoaptă moale a lui Orren, un râs al Naijei. Ei se sărutau. Râdeau. Se unduiau frenetic.

Apoi, întorcându-se, întrebându-se și minunându-se de ceea ce au văzut. Ei merg într-un alt loc, să încerce pe ei înșiși. Trupuri goale, imature, chircite în pasiune mimată, chicotind pe când atingerea a devenit un meci de gădilire.

– Voi doi, ar trebui să vă fie rușine! Doica i-a ajuns în cele din urmă, ivindu-se amenințător ca un câpcăun dezaprobat. – Pune-ți hainele înapoi pe voi.

Să fii târât înapoi în casă fără vreo posibilitate de a explica părinților. Sus prin gravtub până la etajul al treilea. În camera aceea cu ușa mare, camera de pedeapsă. Plânsul nu are niciun efect, nu asupra Doicei furioase și frustrate. Ușa mare se rotește și se închide, iar negrul îi înconjoară.

Ușa mare, care nu mai este așa de mare acum, se deschide. Doica stă acolo, plângând. Arată puțin mai în vârstă, acum, dar la fel și gemenii. Au treisprezece ani - aproape adulți.

– Părinții voștri sunt morți, spuse Doica. – Tocmai am primit mesajul. Au fost uciși în timpul Vânătorii de Comori. Nu știu cum.

A fost nevoie de un moment de înțelegere a sensului cuvintelor. Fără Orren deVrie. Fără Naija deVrie. Fără Mami sau Tati. Niciodată. Un moment închis, suspendat în curgerea timpului. Tulburare, confuzie, refuz.

– Nu! strigă Tyla. Aleargă pe hol și intră în dormitorul ei, trântind ușa în urma ei. Bred acolo în picioare, dorind să plângă, știind că nu ar trebui, ne fiind sigur ce se așteaptă de la el. Doar în picioare.

– Mulți ani trăiască, cântară oaspeții strânși, – Laa muulți aani! Cine să trăiască? – Laa muulți aani! Bred și Tyla să trăiască! – Laa muulți aani! Au trebuit să grăbească puțin penultimul vers pentru ca "Bred și Tyla" să se încadreze în măsură, dar conta mai degrabă gestul.

Pe fiecare dintre cele două torturi erau cincisprezece lumânări. Mătușa Nillia - care, desigur, nu era mătușa lor, dar ea a insistat să-i spună așa - ceruse două, astfel încât să nu existe nicio ceartă între gemeni cu privire la care era cu adevărat tortul lui. Ei s-au bătut foarte mult în cei doi ani de când părinții lor au murit - deficiența de dezvoltare și lipsa figurii autoritare după cum au spus analiștii - iar mătușa Nillia a dorit ca nimic să nu știrbească această ocazie.

Fusese planificat un picnic pentru petrecerea de aniversare din acest an din cauza necesităților mari a petrecerii. Fiind singurii moștenitori direcți ai familiei deVrie, ziua de naștere a lui Bred și a Tylei era un mare eveniment social, iar experiența de anul trecut cu sala a convins-o pe Nillia că doar o locație în aer liber ar putea fi corespunzătoare. Închiriasse întregul parc Bermuda pentru această ocazie. Vremea pe care o comandase era perfectă; banii, în special banii deVrie, făceau minuni.

În opinia lui Nillia, Tyla încearca din răspuțeri să devină o domnișoară perfectă; acest șiret și incontrollabil Bred aducea necazurile dintre ei. Dar Bred era mai în vârstă, chiar și doar cu câteva minute, și astfel merita respect potrivit regulilor elaborate ale Societății. Tyla era îmbrăcată la modă și elegantă, mergea dreaptă și făcea conversații politicoase. Bred se abținuse pentru cea mai mare parte a petrecerii și reușise doar să-și murdărească hainele.

Rudele, prietenii și cei complet străini s-au adunat după tăierea torturilor, să le ofere cadourile inutile gemenilor - inutile, pentru că copiii deVrie aveau deja orice și-ar fi putut dori. Dar darurile erau parte din tradiție și trebuiau să fie date. Tyla a trecut deja prin ritualul de a-și deschide toate cadourile ei și de a mulțumi donatorilor; Bred doar le-a lăsat într-o grămadă și le-a ignorat.

Apoi toată lumea a luat o bucată dintr-unul sau din celălalt tort și s-au așternut la conversații de oameni mari. Bred și Tyla erau singurii copii de la petrecere - copiii nu erau încurajați să participe la evenimente sociale, dar gemenii noștri cu greu ar fi putut fi excluși de la acesta.

– La naiba, Bred, dă-mi-o înapoi! Strigătul ascuțit al Tylei străpunse bâzâiala liniară a conversației. Capetele se răsuciră în jur pentru a vedea ce s-a întâmplat.

Bred dansa provocator doar la o mică distanță de sora sa, ținând o tavă cu o bucată de tort pe ea. Tyla, cu fața roșie ca cireșa, se întindea în zadar spre farfurie. Bratele ei se balansau sălbatic, iar ochii erau scăldați în ceața lacrimilor incipiente, iar Bred n-avea probleme să se țină în afara razei ei de acțiune.

– Ce s-a întâmplat, Tyla? Întrebă mătușa Nillia.

– Bred mi-a furat o bucată de tort, strigă Tyla. – Să-l faceți să mi-o dea înapoi.

– Mătușa Nillia mi-a spus că ambele torturi ne aparțin amândurora, a spus Bred în apărarea lui. Încă zâmbea și se eschiva de fandările surorii lui.

Unele dintre femeile au clătinat din cap. – dacă judeci după comportamentul lor, nu ai crede că au împlinit cincisprezece ani astăzi, a spus o doamnă neidentificabilă. – Se comportă ca niște copii răsfățați de cinci ani.

– Doar se joacă, Zise mătușa Nillia pe un ton care sugera că știa în profunzime despre ce vorbește. – Se simt excluși din cercurile noastre și nu e nimeni de vârsta lor cu care să se poată juca. Lăsați-i în pace. Nu se vor răni. Niciodată nu o fac.

Tyla o luase în serios spre Bred și băiatul trebui să fugă ca să se ferească. A alergat printre și dintre adulți, încă râzând, iar ea l-a urmat îndeaproape, fără să poată să-l prindă cu adevărat. Lacrimile ei se transformaseră într-o hotărâre încăpățănată de a prinde hoțul de tort și de a răzbuna înfrățirea odioasă. Bred o lua peste picior cu strigăte: – Tillie nu mă poate prinde. Ferindu-se se tupilă în spatele unor copaci, în afara zonei de picnic și peste deal - și, curând, ambii copii s-au pierdut din vedere.

– Nu vă este teamă că se vor pierde? a întrebat-o cineva pe mătușa Nillia.

Ea și-a clătinat capul cu un gest atâteștiutor. – Nu, asta este un parc planificat. Nimeni nu poate să se piardă într-un parc planificat.

Între timp, Bred și Tyla erau încă adânciți în urmărirea lor. Aceasta s-a încheiat brusc când piciorul lui Bred s-a agățat prins într-un mușuroi de pământ și el a zburat înainte. Tyla, neputând să se oprească la timp, se împiedică de fratele ei, iar cei doi s-au rostogolit pe iarba dealului într-o încurcătură de membre. Un mic tufiș din vale le-a oprit deplasarea în afara orizontului vizual al restului lumii. Bred a aterizat peste sora sa.

– Vrei să-mi dai tortul acum? întrebă ea.

Bred a arătat spre locul în care bucata a căzut în iarbă. – Dacă vrei să mănânci o bucată de tort murdar, n-ai decât.

Furia Tylei luă o intensitate incontrollabilă. Ea își încheștă pumnii și începu să-i lovească de umerii fratelui ei. El se sprijini pe coate și îi prinse mâinile, ținându-le astfel încât să nu-l poată lovi. Ea se luptă fără rost împotriva puterii lui mai mari. Apoi, dintr-o dată, s-a oprit din zvârcoleală. Se uitau unul în ochii celuilalt.

Orren-Naija cuplați în mijlocul tufișurilor

În câteva minute, azi a totu devenit mai mult decât o petrecere de aniversare.

Tyla-Bred?

Bred-Tyla?

Ușor, împinge-trage, cald, fierbinte, mișcare, mormăit, aruncare, MIȘCARE, în sus, jos, lovitură, Orren-Naija, da, da, da.

El se rostogoli pe spate, cu ochii aproape lipiți în timp ce priveau norii cenușii care se adunau peste tot deasupra capetelor lor. Își împinse sora în coaste cu cotul. – Haide, trezește-te.

– Mmmm?

– Mai bine ne întoarcem. Vor începe să se îngrijoreze în curând.

– Mmmm!

– Știi cum face mătușa Nillia când se enervează. S-a ridicat și a apucat-o de un braț ca să o ridice în picioare. În schimb, ea trase cu putere l-a răsturnat înapoi, chicotind fericită.

– Nu-mi spune că mai vrei? a spus el cu neîncredere.

– Aha!

– Masochisto.

Un fulger pe cer, urmat câteva secunde mai târziu de un geamăt de tunet ca o mânie divină. Un vânt rece și înțepător se înțeți, suflând frunze pe pielea lor. Tyla deschise ochii. – Am crezut că mătușa Nillia a comandat vreme bună pentru astăzi.

Ploaia începu să le bombardeze pielea cu picături mari, lipicioase. În decursul unei secunde, era un potop de apă rece usturătoare. – Cineva a făcut o boacăna, spuse Bred. – Ar fi bine să ne ridicăm.

Pe când se ridicară în picioare, dealul devenise de sticlă. Sticlă netedă, alunecoasă, care nu permitea nicio aderență pentru picioare. Au încercat să urce înapoi, dar au reușit să urce doar un metru înainte de a aluneca din nou până jos.

Ploaia curgea mai tare și vizibilitatea era dificilă. Ei băjbâiau în jurul lor. Toate dealurile s-au transformat în sticlă, stânci plane ridicându-se la sute de metri deasupra capului gemenilor, din sticlă deplină, cu totul de netrecut. Erau într-un canion îngust, doar cu o mică cărare la picioarele lor, conducându-i mai departe pe podeaua abisului.

Ploaia era acum de o intensitate orbitoare. Era imposibil să vezi la mai mult de un metru înainte. Vântul și-a întărit puterea și a scăzut temperatura aerului chiar mai mult. Bred luă mâna Tylei. – Haide, nu putem sta aici așa.

Alergară de-a lungul fundului văii - singura cale deschisă pentru ei. Ploaia făcuse drumul alunecos. Căzură, se ridicară și căzură din nou, căci picioarele lor călcau aiurea. Ploaia continua să vină, udându-i learcă fără încetare, iar hainele lor se lipiseră de ei ca o a doua piele.

Tyla s-a încovoiat. – Ooo. Au.

– Ce s-a întâmplat?

– Am o crampă la stomac. Se opri îndoită de spate, ținându-se de stomac și gemând încet.

Bred a simțit și el, la fel, clești fierbinți rupând mușchi și piele și arzând din adâncul stomacului.

Apa a umplut mica prăpastie. Deja le ajunsese până la glezne. Se întinse și lua mâna surorii lui încă o dată. – Trebuie să continuăm să ne mișcăm.

Ploaia se transformă acum în grindină. Pietre de grindină se spărgeau de corpurile lor, iar grindina asta parca e aprinsă și arde pielea atunci când se ating de ea și se izbesc cu un impact amețitor. Bred și Tyla nu mai gândeau, și începeau să reacționeze instinctiv.

Apoi potopul. Apăru urlând prin canion ca un pumn de uriaș, prinzându-i din spate și măturându-i de pe picioare. Pereții canionului erau înalți și netezi, iar cerul era doar un zvon negru ca smoala suspendat undeva deasupra lor, dacă ar fi îndrăznit să se uite cu totul în sus. Apa bolborosea și fierbea cu furie rece peste tot și peste ei. Au lovit apa cu furie pentru a-și păstra capetele deasupra. Pietrele de grindină, ca ouăle de găină, le zdruncinau craniile.

O gaură în peretele de sticlă de lângă ei. Bred îl apucă, îl prinse, se întoarse înapoi și își trase sora în spatele lui. În afara acestei peșteri mici, apele inundației se aruncă mai departe și furtuna continuă.

Înăuntru, găsiră puțină relaxare din aceste chinuri. Frigul era un monstru ce mușca din ei cu dinți de gheață și îi înfășura cu mâini de ger. Aproape înainte să se poată gândi, apa care le acoperea trupurile îngheță într-o pătură de gheață. În ciuda nevoii lor disperate de oxigen, s-au ridicat și s-au mutat mai adânc în peșteră, luptându-se să nu devină statui înghețate. Au fugit mai departe în adâncurile întunecate ale pasajului.

Ochi roșii mici, ochi roșii ca mărgelile, uitându-se, privindu-i în timp ce alergă. Întotdeauna în perechi, fără să clipească, acei micuți ochi roșii. Urmărindu-i. Umpleau cavitățile și găurile din pereții peșterii cu pioanele lor roșii. Zgomote mici chițitoare. Rozătoare, o armată de rozătoare invizibile și mici, invizibile, cu excepția acelor ochi roșii, roșii. Urmărindu-i.

Crampele de la stomac s-au dublat în intensitate. Tyla a căzut la pământ de durere. Corpul ei a început să înghețe. Bred a îngenunchat alături de ea, luptându-se pentru a împiedica gheața să se formeze pe el în timp ce o culegea de pe ea cu unghiile. El a ridicat-o și amândoi și-au reluat alergarea, așa aplecați, și suferind de durere. Tunelul era întunecat și nu vedeau niciun centimetru în fața lor - doar acei ochi roșii pe lângă ei. Urmărindu-i.

Fără lumină, s-au izbit de peretele de la capătul pasajului. Deasupra lor, se ridica în sus un puț - și, la capătul lui, puteau vedea un cerc mic de lumină. Foarte sus, foarte departe. Se întoarseră și se uită în spatele lor. O armată de ochi roșii, avansând flămândă. – Atunci o luăm în sus, spuse unul dintre ei - nu se știe sigur care.

Urcarea din iad a fost aproape la fel de rea ca iadul însuși. Monturi zgâriate și degete lipite de rocile mai reci decât gheața. Pielea lipită de stânca rece, care se rupea în timp ce se întindeau după alte lăcașe de apucat cu mâinile. Focul din adâncul stomacului. Inhalarea aerului care ardea cu frig și le făcea plămânii să-i usture. Expirația, făcea o ceață ce acoperea vizibilitatea.

Dar era o lumină acolo undeva. Mișcă. Mișcă-te spre lumină. Vezi, devine mai strălucitoare. Urcă. Cercul devine mai mare. Urcă, la naiba! Întinde-te. Întinde naibii mâna aia, poți s-o faci dacă încerci. Cerc mai mare.

A

J

U

N

S....

– Bine șefu', dacă asta-i toată recunoștința pe care o am pentru că ți-am salvat viața, răsună vocea cinică a lui Vini de la un milion de parseci, – atunci demisionez.

Bred își dădu seama că se holba la un panou luminos. Mâna lui s-a întins către el și, de fapt, a apucat gâtul doctorului. A clipit pe când strălucirea luminii îi făcea ochii să lăcrimeze și, cu mare durere și rigiditate, își întoarse capul. Stătea pe una din canapelele din Baza Medicală al lui Honey B, cu un cearceaf subțire care-i acoperea corpul de altfel gol. Tyla stătea tremurândă pe canapeaua de lângă el, de asemenea îmbrăcată într-un cearceaf. Gemea încet și făcea mișcări slabe cu mâinile.

Bred își luă mâna de la gâtul lui Vini. Încercă să spună ceva, dar gâtul lui era atât de uscat și de zgâriat încât nu mai ieșea nimic. Vini i-a observat dilema. – Pun pariu că gâtul tău arată destul de rău, a spus ea, luând o sticlă de apă distilată și storcând o mică picătură în gura lui. – V-am ținut tegumentele umezite, dar nu ați băut nimic de patru zile.

A fost așa de mult? Bred a foșnit apa în gură, lăsând-o să înmoaie uscăciunea țesuturilor. – Vini, spuse el după ce reușise să o înghită dureros: – Nu cred că ai arătat vreodată mai frumoasă ca acum.

– Mă flatați... Pun pariu că spuneți asta tuturor femeilor care vă salvează viața.

Ea și-a întors atenția profesională către Tyla, care tocmai și-a deschis ochii și privea la panoul luminos cu aceeași confuzie pe care o avuse și fratele ei. – Ușurel, soro, zise doctorul. – Te-ai întors în acel basm numit realitate. Stoarse mai multă apă distilată, iar Tyla o bău cu lăcomie.

– Înseamnă că tocmai am Visat, nu ? Tyla orăcăi în timp ce bău tot ce putu.

– Chiar la timp. Arbitrul a verificat - au existat modelele corecte de unde cerebrale, Mișcarea Rapidă a Ochilor, chiar și ceva somnambulism.

– Somn... asta înseamnă că am făcut chestii?

– S-ar putea spune asta, spuse Vini, întorcându-se de la pacient o clipă pentru a pune sticla de apă pe masă.

Ochii Tylei s-au lărgit. Încercase să se ridice, dar mușchii ei, slăbiți de lipsa hranei și a exercițiului fizic, refuzau să o asculte. Se împiedică și căzu înapoi pe canapea și privi spre doctor. – Ce făceam când ne-ai scos afară? întrebă ea cu o voce rigidă.

Vini se întoarse spre ea cu un hipospray în mână. – Nu te gândi la asta. Sunt doctor, și sunt foarte liberală. Ea a rearanjat cearceaful care s-a desprins parțial în timpul tentativei de deplasare a Tylei. – Acum vă voi da la amândoi un sedativ. S-ar putea să fi dormit foarte mult în ultimele zile, dar v-ați odihnit foarte puțin. Chestia asta ar trebui să vă lase să dormiți normal.

– Dar Vânătoarea, a început Tyla să protesteze.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.